

GYÖRGEY. LV -

MAGYAR CSERKÉSZ -

IX. ÉVF. 1. SZ.

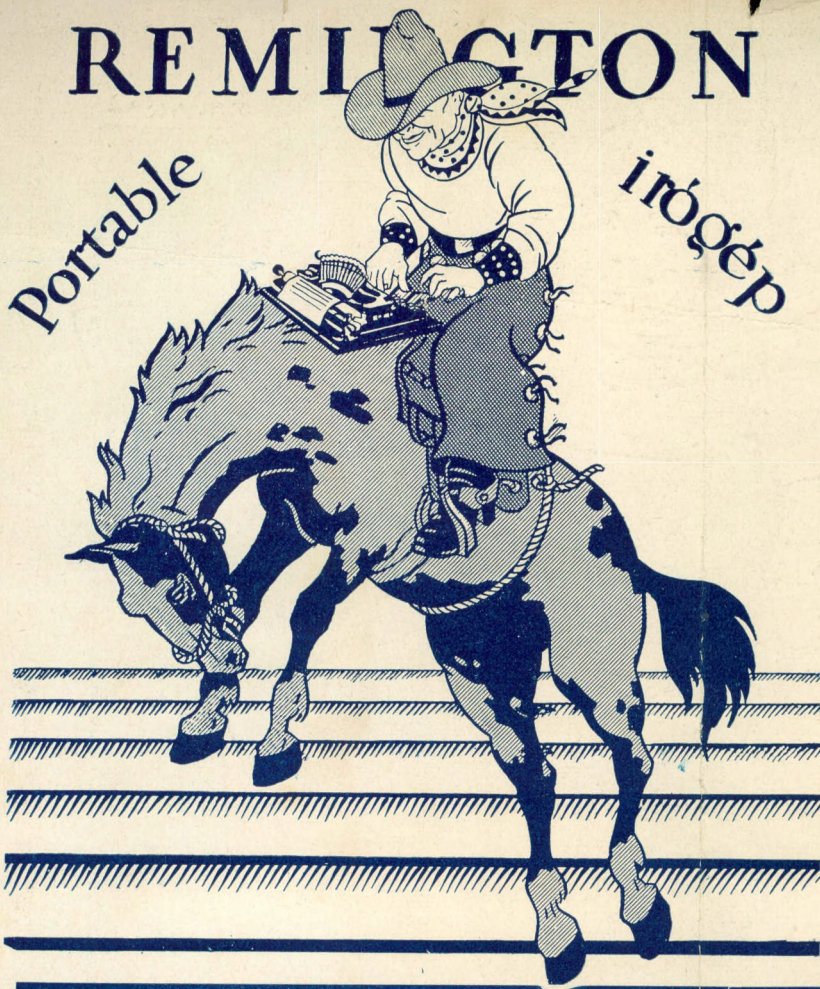
Ára: 32 fillér.

1928 JANUÁR 1.

REMINGTON

Portable

írógép

Az egész világon ismerik és elismerik a
Remington Portable
írógépet.

Nem játék! Nem miniatűr!
Hanem komoly hordozható gép a

REMINGTON PORTABLE

négy soros, standard billentyűzetű írógép.

Kedvező fizetési feltételek mellett,
országszerte díjmentes bemutatás-
sal vásárolható a többi legmoder-
nebb REMINGTON-gyártmányú ír-
ógépekkel együtt a

Remington Írógép Rt.-nál
Budapest, VI., Andrassy-út 12.

Kiválóságáról véleményt adhat a Magyar
Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

BUDAKALÁSZI

TEXTILMŰVEK

KLINGER HENRIK RÉSZVÉNYTARSASÁG

BUDAPEST, V., WEKERLE SÁNDOR-UTCA 11.

TELEFON: T. 152-07, -08, -09.

GYÁRTELEP: BUDAKALÁSZ.

*GYÁRT: Cserkészfelszereléseket, ú. m. nyári egyenruhákat,
esőköpenyeket, viharkabátokat, hátizsákokat, kenyértarisz-
nyákat, vízvedreket, sátrakat, sátorlapokat stb.*

A M. KIR. HONVÉDSÉG ÉS EGYÉB KATONAI ÉS ÁLLAMI INTÉZMÉNYEK SZÁLLÍTÓJA.

Védecs

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

A Magyar Cserkészszövetség
elnöksége és intézőbizottsága

zavartalan = boldog =
munkában és áldásban
gazdag új esztendőt
kíván

minden magyar cserkésznek,
és a magyar cserkészlet minden
jó barátjának!

JÓ MUNKÁT!

„Jó munkát! . . . Jó munkát! . . .“ Hányszor mondjuk, hányszor halljuk ezt anélkül, hogy valamire gondolnánk mellette! Mikor az újesztendő küszöbén a „nagyok“ nevében „jó munkát“ kívánok nektek, fiúk, a gondolkodó lélek röntgen-sugarával keresztülvilágítok e megszokott szavakon, hadd lássátok, mit rejt magában az a köszöntés, amellyel millió cserkésztestvér üdvözli egymást az alaszakai jégmezőktől az Uj-Zélandi őserdőkhöz . . .

A jó munka: használható, értékes munka. Olyan szellemi vagy testi erőfeszítés, amellyel építünk, segítünk, mentünk. Nem széltolás, nem műkedvelő piszmogás, nem szemfényvesztés, hanem mély szántás, ugartörés, viharral dacolás, árral szemben úzás.

A jó munka acélakarattól, verejtéktől, önmegtagadásból, Isten- és emberszeretettől, tudásból, ügyességéből tevődik össze.

A jó munka kifáraszthat, de kimerültség nem jár a nyomában. A jó munkát nem lehet megenni. Erőforrás az, melyből új akarások sarjadnak.

Tanuljátok meg azért, fiúk, a jó munkát.

A cserkészlet a jó munka iskolája. Valóságos üde oázis a látszatra dolgozás profitra-éhes sivatagában. — Mióta ugyanis a termelés célja a szükségletek kielégítése helyett a haszon-hajhászás lett, megkondult a lélekharang a jó munka fölött. A lelkiismeretlenségnek „annyi baj legyen“ — miazmái fojtogatják a torkunkat. A kötelességtudás oxigénje igen megrikult társadalmunk légkörében. Felétek tekint minden szem, fiúk, — tőletek várjuk, hogy kiássátok és új életre keltsétek a letűnt századok büszkeségét: a jó munkát.

A régi jó idők józan-becsületes polgárai igen jól ismerték önmagukat. Tudták, hogy az emberi természet általában fázik a jó munkától, azért intézményesen biz-

tosították azt. Hallottatok a céhekről? Az inas csak akkor szabadult fel, ha „remeket“ készített. Mester nem lehetett az, aki nem vándorolt s nem igazolta munkájával, hogy valóban mester a szakmájában. A céhmester a mesterek között is szigorú fegyelmet tartott. Nem tűrte, hogy akármelyikük hanyagsága foltot ejtsen a cég becsületén.

Ma már nincsenek céhek, ma a rosszul értelmezett szabadság rászabadította az emberiségre a lelketlen haszonlesőket. A jó munka mellett csupán az egyéni becsület áll őrt. Ezt az egyéni becsületet, öntudatos kötelességteljesítést ápolja, fejleszti a cserkészlet.

Nekünk magyaroknak kétszeresen szükségünk van erre. Közöttünk járványos „hozzá-konyítás“ dühöng:

- Tudsz németül?
- Tanultam, de beszélni nem tudok!
- Hát a gyorsírással hogy állunk?
- Ha lassan írhatok, meg valahogy . . .
- Nem hegedülnél valamit?
- Keveset gyakoroltam . . .
- Ird le gyorsan ezt a levelet, de írógéppel!
- Jaj, csak egy újjal tudok írni . . .
- Nem vállalkoznál lokomobil-gépészségre?
- A vizsgám megvan, de önállóan nem mernék . . .

Figyeljétek meg, fiúk, így van ez mindenütt. Milyen ritkán halljuk azt, hogy: Megcsinálom! Érték hozzá! Elmagyarázom! Megmutatom! Pedig érzitek — ugye —, mennyi férfiasság, mennyi egészséges, jogos büszkeség sugárzik ezekből a szavakból?!

S az édes magyar haza, a megrabolt, kifosztott, láncravert Magyarország mennyit nyer erőben, vagyonban, megbecsülésben, ha fiai jó munkát végeznek! Emlékezzünk csak, hogy a magyar cserkészek kemény munkája

hány külföldi szívet hódított, hány hideg tekintetet varázsoltsugaras-meleggé, hány lelkiismeretet mozgatott meg! De tagadhatja-e valaki, hogy a győzelmet testvéreink nem ingyen szerezték?

A jó munka azonkívül emberbaráti kötelesség is. Hiszen semmiben sem különbözik a tolvajtól, a sikkasztótól az, aki jó pénzért értéktelent, használhatatlant ad vizsonzásul, aki csillogó cégér alatt hitvány vackot kínál. Aki így tesz, az közönséges szélhámos, amint-hogy az a diákembar sem jellemhős, aki nem tanulja meg a leckéjét. A társadalmi jólét a jó munkán alapul. Erősítsük ezt az alapot . . .

Az önmagunk megbecsülése szempontjából is kívánatos a jó munka. Olvastam egy színésznőről, aki üres ház előtt is teljes odaadással játszott. Mikor megkérdezték, kinek akart tetszeni, azt felelte: „Magamnak!“ — Igaza volt! Minden dícséretnél, magasztalásnál fensége-sebb, édesebb érzés az, ha önmagunknak azt mondhatjuk: „Öcsém, ezt jól csináltad!“

„De mikor a jó munka olyan nehéz!“ — sóhajtod. „A lélek ugyan készséges, de a test kényelemszeretete, a környezet rossz példája mint valami szellemi gravitáció gátol, bénít, lehúzza a porba! Miért épen én végezzek jó munkát? Miért csak én dolgozzam többet, mint más? Mire jó, mire jó?“

Pajtás, a jó munka sohasem marad eredmény nélkül. Ha kifogysz a lelkesedésből, jusson eszedbe, hogy van még a jó munkának egy kevésbé poétikus, de annál hatékonyabb rugója: az anyagi haszon. Nem kisebb szakértő, mint Henry Ford,* a nagynevű amerikai automobil-

* Henry Ford könyvét (Életem és működésem. Légrády kiadása) minden cserkésznek el kellene olvasnia. Sokan nem idegenkednének a kereskedői, ipari pályától, ha latná, hogy hat — így is lehet.

gyáros azt mondja emlékirataiban: „Végezz tisztességes munkát és jövedelmezni fog!“ Egész élete kiáltó bizonyítéka ennek az elvnek. Kocsijával elárasztotta a világot — tehát jó munkát kellett végeznie, — emellett ma mégis a leggazdagabb emberek egyike, bár hihetetlen olcsó áraitól és magas munkabéreitől nevezetes.

Ha úgy tetszik, közelebb eső példával is szolgálhatok. Az egyszerű cserepesmester fia, a szerény bencés szerzetes tizenhét esztendőn keresztül tanult, dolgozott, világgraszoló, jó munkát végzett — s ma: egész fiatalon, mint hazánk bíboros-hercegprímása, tűnik elő az ismeretlenség homályából Serédi Jusztinián.

Cserkészek, ne higgyetek a kísértésnek: igenis, van értelme a jó munkának.

A természet nagy könyvét lapozgatva, erdőn, mezőn, csillagos ég alatt gondolatok a mindenség örök Alkatójára, aki az Őszövetség szavai szerint maga is szigorú önbírálattal dolgozott, mert a világ teremtésének egy-egy szakaszát befejezve, minden alkalommal megállapította, hogy amit alkotott, az jó. (Mózes I. 1.)

Nézzünk körül a saját portánkon, fiúk! Verjük le a bakancsról az elmult esztendők porát, vetkőzzük le a kényelmes, rossz szokásokat. Keressünk *jobb* fogást a gyalun, kalapácson, áson, csákányon, pennán vagy eszeten. Nincs az a munka, amit ne lehetne még jobban elvégezni. Ragadjuk meg keményen a szekerünk küllőit s ne engedjük visszafelé egy tapodtat sem, hanem vigyük előre azt, hacsak egy fél fordulattal is.

Hiszen nem kell ehhez egyéb, mint világos fej, lelkes készség, kemény gerinc és kemény marok.

Fiúk! új esztendő, új munkatér, új felelősség vár reátok!

Legyetek résen!

Velösy Elek.

SZILVESZTER . . .

Szilveszter éj . . . Vadul rohan az óra.
Ragyogva, szállva, halkan hull a hó.
Süvitő szél zokogva zúg a fák közt,
Mint temetőben bús búcsúztató . . .
Éjjél . . . A „Ma“ a messzeségbe téved,
Koldus némán a mult kódébe vész . . .
— Egy árva könnyesepp, messze tűnt remények. —
S dacos szemünk a jövődöbe néz.

Alomlátások titkos éjszakája
Körülosonja lángoló tűzünk . . .
Rab fenyvesek közt száll, repül a lekünk,
Kemény ökölben meggyötört kezünk.
Őrizzük titkon alvó földek álmát.
— A szél arcunkba vágja a havat —
Szemünk a távol sötétjébe mélyed . . .
Köszikla szívünk, öklünk: akarat!

— A lelkünk jár az alvó fenyvesek közt,
— Magasra lobban pattogó tűzünk —
Karunk a néma messzeségbe tárjuk,
A jövődöbe téved két szemünk . . .
Szilveszter . . . Éjjél . . . Virrasztunk az éjben . . .
Zokogva zúg a nagy hegyek szava . . .
Álmodó fákön, halott messzi tájon
Csillog, ragyog a tél hideg hava.

. . . S megéled túl a nagy hegyek világa,
Lidérc-tűz lángol fenn az ormokon.
Megmozdul titkon minden régi bástya,
Kakas csikordul romló tonyokon . . .
Vén Óvár, Sztrecsnó, Krasznahorka, Árva
Virrasztanak a néma éjszakán
S korhadt kereszték titkon összesúgnak
Kárpát viharban zúgó hegyfokán . . .

Rab föld hallgatja vad vizek meséjét:
Multról mesél a hullám harsogás.
Erdők álmodnak nagy hegyek tövében;
Szent álmodásuk: haza-álmodás . . .
— Öreg tornyokon kongva ver az óra,
Ez éjjen itt a multak álma él . . .
— A multból nő a várvavárt jövődö —
Kacagva fut a zúgó téli szél.

Lévai Alajos.

205. Zrínyi cs. tiszat.

A KÍSÉRTETEK ÉJSZAKÁJA.

— Cserkész történet. —

Hárman ültünk a vakító fényű karbidlámpa körül. Kari a zsírosbödönön, Sandi a gyúródeszkán, csekélységgem pedig a földön . . . Még másfél óra és a fiúk itt lesznek — véget ér a három szép nap, amelyet itt, a ragyogó tó partján kemény munkával töltöttünk el . . .

A háttérben feketén meredtek a sátrak, amelyeket verejtékezve vertünk föl — felettünk a konyhatető pléh-eresztékei csillantak meg a fényben . . . Mindez — és még jóval több — a mi munkánk. A parancsnok úr nem fogja megbánni, hogy bennünket küldött előkészítőknél — elvégeztük, amit ránkbízott.

Kari ásitott egyet s kortyintott a teából, amit Sandi gyorsfőzőjén kotyvasztottunk a hűvös szél ellen. Aztán előrehajolt s hirtelenül visszatért félóra előtti beszédtemánkra.

— És én még se hiszek bennük — jelentette ki — Akármit mondasz, Pali, én még se hiszek bennük.

— Istenkém — mosolyogtam —, igazán nem tehetek róla, hogy te tényekkel szemben . . .

— Tények . . . Tények . . . Hát hozz ide nekem egy kísértetet, hogy megfoghassam, akkor majd hiszek a „tényeidben!“

— Tudod jól, hogy csacsiságot beszélsz — disputáltam nekihevülten —. Egy kísértetet nem lehet a fülénél fogva idecibálni, mint valami suszterinast! Gondos szellemi előkészítés és gondosan kiegyengetett lelkiállapot kell hozzá . . . Az a bizonyos fluidum, amelyről Schrenck-Notzing báró . . .

— Hát én nem tudom, mit állít a te báród — szólt közbe Sandi, aki a legidősebb volt közöttünk —, de annyi bizonyos, hogy nekem volt már dolgom kísértetekkel . . . Nem is eggyel, hanem egy egész sereggel . . .

— Neked? — kérdeztük egyszerre mindketten. — Hol? Mikor?

Sandi kihúzta magát.

— Tudjátok, hogy nem szeretek beszélni kalandjaimról és hogy magamról se beszélek szívesen . . . de tényleg átéltem egy olyan éjszakát, amelyet nem szeretnék még egyszer végigborzongani semmi pénzért . . .

Elhallgatott. Persze, bennünk felébredt a kíváncsiság s kérlelni kezdtük: mondja el a kísértetes éjszaka történetét. Egy darabig szabadkozott, inkább az illendőség kedvéért, de aztán beleegyezett. Hiszen valamivel csak el kell töltenünk az időt, amíg a csapat megjön.

Sandi hátradült a gyúródeszkán, végigsimította dús, fekete haját, kiitta a bögréjében lévő maradék teát s aztán mesélni kezdett.

*

— Alig voltam egy esztendeje cserkész, amikor az egyik nyáron, tábor után, szüleimmel a Mátrába mentem nyaralni. Csendes, nyugodt kis üdülőhelyen szálltunk meg, ahonnan nagy sétákat lehetett tenni s ahol igazán csak pihentem. Édesanyám beteges volt, sokat feküdt, édesapám csak minden hétvégén jutott föl hozzánk.

Hamarosan összebarátkoztam két fiúval, vakmerő és vad fickókkal, Rudi-val és Jóska-val, akik egész nap mászkáltak, csatangoltak.

Az egyik este, egész napi barangolás után a fenyveserdő szélén ültünk le pihenni. Mindegyikünk hencegni kezdett valami „bravurstiklivel“ s megtörtént vagy kitalált hőstettekkel licitáltunk egymásra.

A győzelmet én vihettem el, mert Rudi felugrott és azt mondta:

„Könnyű hencegni szóval! Bizonyítsd be, hogy bátor fiú vagy!“

„Nem szoktam hencegni! Bármikor bebizonyítom!“

„Hát ha olyan bátor vagy — ez Jóska volt, az idősebb —, akkor éjszakázz holnap, holdtöltekor a Romházban! Akkor elhiszük, hogy bátor vagy!“

Tétováztam. A Romház — elhagyott, kietlen ház az erdő közepén, tíz percnyire minden emberi lénytől — és a favágók úgyis eleget borzongtattak kísértethistóriákkal, amelyek benne játszódtak le! . . . De az ember tizennégy éves korában nem tétovázik, ha bátorságát kell bebizonyítania — belevágtam a fiúk kezébe:

„Állom!“

„Holnap este kilenckor ott leszünk a Romháznál. Holnapután reggel kilenckor újra ott leszünk. Ha addig bentmaradsz — bátor vagy. Ha visszajössz — hazudtál. Szervusz!“

*

Csöppet se féltem, egész valómat férfias bátorság és elszántság töltötte el. Pillanatig se tétováztam — majd megmutatom én ezeknek, hogy ki a bátor s ki a gyáva . . .

*

Másnap este korán lefeküdtem, azzal az ürüggyel, hogy fáj a fejem. Anyus csak délig volt fönt, délutánra mindig ágyba feküdt. Megcsókolta a homlokomat, jó éjszakát kívánt s még aszpirinnal is ellátott.

A szobám ajtaját retesszel zártam le. Aztán egy párnából meg két botból az egyik takaróm közreműködésével fekvő embert gyártottam s letakartam.

Majd az ablakhoz léptem. A villámhárító épp árnyékban feküdt. Az órára néztem. Háromnegyedik kilenc. Sietnem kell. Takarót, párnát és mosdószerkezet göngyöltém csomagba s aztán az egészet óvatosan ledobtam az ablak alatti pázsitra. Halkan kúsztam utána. A villámhárító vasa fölsebezte kezemet, de alig éreztem. A szívem dobogott. Ha valaki itt rajtakap, bizonyosan tolvajnak néz . . . De nem, senki sem volt a közelben. A villámhárító majdnem a földig ért — leugrottam. Magamhoz kaptam a batyut s az erdő felé indultam gyors léptekkel . . .

*

Holdfény ezüstözött be mindent s én vidáman mentem az erdei úton, a cserkészindulót füttyörészve. Alig tíz perc múlva ott álltam az ódon, viharvert Romház előtt.

Bizonyítsd be, hogy bátor fiú vagy!

Különc gazdája, aki máshol lakott, nem törődött vele — bárki szabadon járhatott benne. A holdfény, mint ezüst fátlyol folyt a borostyán zöldje között s élesen megvilágította a kopott, barna, vassal kivert ajtót, amely egyébként mindig nyitva állott. Most zárva volt.

Körülnéztem. A fiúk sehol se látszottak. A órám on kilenc mult egy perccel. Nem baj! Ha egyszer nem jöttek el, azért én végigcsinálom. Most már jusz is végigcsinálom.

Lenyomtam a kilincset. Az ajtó nem mozdult. Mi van evvel? Újra lenyomtam. Még mindig nem engedett. Teljes erőmből nekifeszültem . . . Valami reccsent . . . Retesz csikordult . . . Az ajtó kifordult — és én fejest estem be rajta a sötétségbe . . .

*

Az első érzésem az volt, hogy fáj a fejem s hideg kövön ülök. Lassankint magamhoz tértem . . . Gyufa volt a zsebemben, de amikor belenyúltam, nem találtam. Talán kiesett. Magam körül tapogatóztam . . . Itt sincs . . . erre sincs . . . most . . .

— Borzalom . . . Valami meleget és szöröset fogtam meg . . . Hamar elrántottam a kezem . . . De amit másfelé nyúltam, megint elrántottam: megint a szörös, puha szörnyűség . . . Majdnem felsikítottam és a rémület hidegen szaladt végig gerincemen . . .

Föltápszkodtam s nagynehezen kinyitottam az ajtót. A holdfény beáradt a folyosóba — s a folyosó közepén hunyorogva feküdt ott a szörös, meleg és puha valami — egy nőstény macska három kis kölykével. Az egyik vidáman játszadozott a gyufáskatulyámmal . . .

Fütyentettem egyet, hátamra vettem a batyut s a gyufát elszedtem a kis macskától. Riadtan menekültek előlem.

A folyosó végén újabb ajtó sötétlett. Gyertyát gyújtottam és arra felé tartottam. Meglöktem az ajtót.

Heves léghuzam támadt, a gyertyám kialudt s én tapogatózva haladtam előre a sötétségben . . . Mögöttem az ajtót becsapta a szél.

Tapogatózás közben különböző, kivehetetlen formájú tárgyakba ütköztem, amíg végre nagynehezen sikerült a gyertyát újra meggyújtanom.

Tágas, rozogán bútorozott szobában voltam. Hatalmas asztal állott a közepén, arra letettem a gyertyát, széket húztam melléje s leültem.

Ezek a buta macskák! Egész kihoztak a sodromból!

A gyertya nyugtalanul lobogott, ellenző-félét csináltam számára. Körüljártam a szobát, amelynek ablakai mind az erdőre nyitak; az egyik kitört táblán keresztül egy tölgyfaág kandikált be kedélyesen.

Erélyesen nyomtam ki az ágat, amely suhogott a szellőben és megfordultam . . . Valami furcsa volt a szobában . . . Mintha valami nem lenne rendben . . .

Igaz is . . . a széke az előbb a batyum mellett állt, most meg a másik oldalon volt . . . Idébb tettem volna? Nem emlékeztem semmi ilyesmire.

Ebben a pillanatban a szék megmozdult, ingott egy kicsit s arréblépett vagy három métert . . .

Kiszáradt torokkal lapultam oda a falhoz. Hirtelen valaki hátulról arcul ütött . . . Villámgyorsan fordultam hátra és — megfogtam a tölgyfaágat, amely ismét behimbált az ablakon s megütött . . .

Mire visszafordultam, a szék megint odébb csúszott . . .

Ejnye — gondoltam —, egy közönséges puhafaszék nem fog csak megfélemlíteni! Egy-kettő-három — támadás, Sandi!

A „három“-ra odaugrottam a székhöz és megfogtam. A szék felborult. Én a lábai közé estem . . . Valami nedves, fekete szörny szaladt végig a karom között, aztán eltűnt a padló egyik részében . . .

Patkányok, persze, patkányok — és én azt hittem, hogy szellem mozgatja a széket! Határozottan szégyeltem magam . . .

*

A következő szobában még kevesebb bútorzat volt. Keskeny kis kamra inkább, mint szoba. Falain némi őskori meszelés nyomai látszottak. Ágy állt a fal mellett, kis asztal és egy szék. Egyetlen, keskeny ablakán át besütött a hold . . .

Elhatároztam, hogy itt maradok, lefekszem és aludni próbálok.

Mindekelőtt leültem az ágyra. Az ágy sokatmondóan reccsent egyet, de szemelláthatóan beletörődött abba, hogy ráültem. Szétbontottam a takarómat, az egyiket ráterítettem az ágyra, levettem a cipőmet, megeresztettem a nadrágszíjamat és kinyújtóztam a kemény deszkákon.

A hatás csaknem megdöbbentő volt. Az ágy kettőt reccsent egymásután — ha a reccsenésben lehet rossz akarat, ebben bizonyosan volt és aztán — aztán egész egyszerűen összeomlott.

*

Amikor kimásztam a romok alól, félve kerültem el az asztal és a szék táját, mert nem voltam biztos, hogy nem omlanak-e rám, ha rájuk nézek? Kimentettem takarómat a kúza deszka-halmazból és a padlón vettem meg az ágyat, kis fejköszörvőmet fejem alá tettem s végre-végre kinyújtózhattam.

— Most végre aludni fogok! — gondoltam és behunytam a szemem.

Ezt a dicseretes szándékot úgylátszik valaki megtudhatta, mert csakhamar pokoli zörgés indult meg alattam. Mintha lent a pincében ötezer gályarab csörgetné a láncát . . .

Aztán egyszerre csönd lett . . . Nagyot nyújtóztam, anyusra gondoltam, aki bizonyosan azt hiszi, hogy nyugodtan alszom tőle öt méterre, pedig hát . . . és alámerültem az álom híg óceánjába.

*

Nem tudom, mit álmodtam, csak arra emlékszem, hogy nagyon nyugtalanító lehetett, mert hirtelen valami kínzó szorongással ébredtem föl. Fogalmam sem volt, mennyi ideig aludhattam — csak hirtelen fölnyitottam a szemem.

Abban a szempillantásban be is csuktam . . . Mert a látvány igazán rettenetes volt — hatalmas, fehérruhába burkolt óriás állott velem szemben és fenyegetően hajolt felém. A szívem verése megállt s imádkozni kezdtem . . .

Pár perc múlva ismét kinyitottam félénken a szememet . . . Borzalmas — a szörny még mindig ott volt . . .

Igy ment a játék — vagy tízszer próbálkoztam vele — de a lidércnyomás vagy a kísértet nem mult el . . .

Végre nekibátorodtam — behunyt szemmel fölkeltem, az ablakhoz tapogatóztam (közben egész hallhatóan vacogott a fogam), kinyitottam remegő újjakkal a félig berozsdásodott ablaktáblákat, előrenyújtottam a kezemet — és hirtelen valami hideg, sima nedves dolgot érintettem. Fölsikoltottam.

Önkéntelenül kinyitottam a szemem. Egy darabig tágrémült pillantással néztem magam elé — aztán nevetni kezdtem. Hangasan és harsogva nevetni. Mert — mert a kísértet, a rémséges óriás — erdei útmutató pózna volt, amely a ház előtt állott s amelyet a holdvilág valószínűtlen reszketése nagyított kísértetté és szörnyé . . .

*

Sandi elhallgatott. A karbidlámpa újra lobbant egyet s még vakítóbban égett . . . Az erdőben késői madárhang

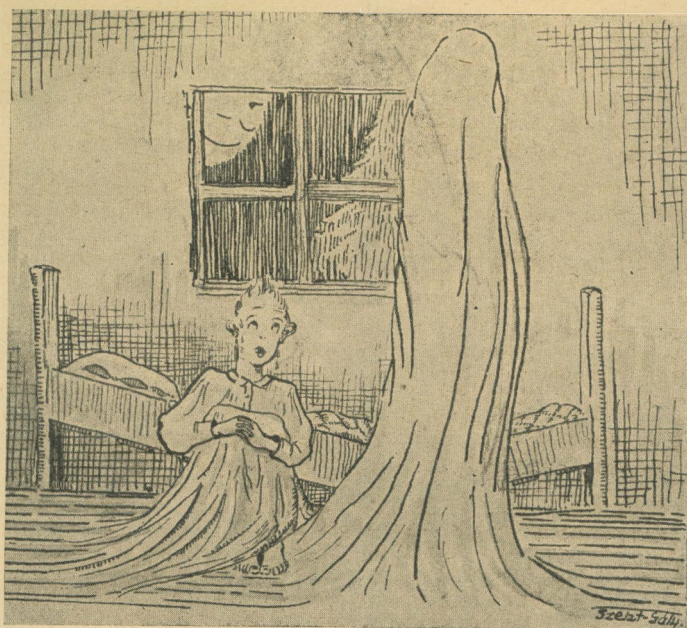
szólat. Az éjszaka varázsa minden irányból körülvelt —
szétterítette köpenyegét fölöttünk.

Csöppet sem éreztünk álmodást. Kari megkérdezte: — És? — Sandi elmélázott.

Nagysokára felelt csak.

— Elvesztettem a fogadást. Apám megjött az éjjel s otthon megijedtek. Nem találtak sehol és már a csendőrségre akartak menni, amikor Rudi és Jóska, akiket kínozta a lelkiismeret, odaértek és elmondották a fogadást. Apa útrakelt és reggel félnégykor kihúzott az álomkellősközepéből... Képzeltetek, hogy milyen hangulatban volt s számomra milyen kellemes volt az ébredés... Pedig olyan szépet álmodtam. Házmagas kísértetek ellen harcoltam és Jóska meg Rudi a háttérben meglapulva remegtek, amikor legyőztem a szörnyetegeket...

— És? — kérdeztem most már én.

Fehérruhába burkolt óriás állott velem szemben.

Alaposan elverték. Három hónapig nem kaptam zsebpénzt, viszont apám még egy év múlva is emlegette a „kísérteteket“.

A fák között világosság reszketett. Lassan, de kitaratóan közeledett felénk. Ott a csapat. Lali lement elibük, hogy fölvezesse őket. Sandi nyújtózott egyet s úgy mondta:

— Látjátok, azóta hiszek a kísértetekben. Bizonyosan megneheztetek rám, hogy ki-gúnyoltam és kihívtam őket — s azért tréfáltak meg így a legapróbb dolgokkal, amelyek mind borzalmas élményt jelentettek számomra s amiken nappal nevettem volna...

Felelni akartunk, de akkor a fiúk már ott vágta a vigyáz-t előttünk. S ami álmodás vagy fáradtság bennünk volt, azt kiüzte a vidáman felharsanó nóta:

„Cserkészelet, ez az igaz élet!...“
Táborj Pál.

MUNKÁS MAGYAROK INDULÓJA.*

Szorítsd az eke szarvát, magyarom,
Szántás, vess, arass a kövér ugaron!
Igaz magyar nem jajveszékél;
Zsírozza földjét verejtékkel.

Kiszáll a tagba már hajnal előtt,
Lova harapja a friss legelőt;
Majd együtt török a drága göröngyöt,
Mig fejünk fölött pacsirtadal röpköd.

Csak rajta magyarom,

Le ne győzzön a gyom!

Ne legyen szükség az esőben,
Borod, búzád teremjen bőven!

Szántóvető ne hagyj magad,

A földhöz hű maradj!

Ma tán a más göröngyét túrod?

Neked is jut holnap belőle!

Az ősi földhöz szent a jussod,

Csak rajta! Munkába! Előre!

Szorítsd a szerszám nyelét, magyarom,

Égjen a munka a munkapadon!

Kemény magyar nem jajveszékél;

Új hitet szül új verejtékkel.

Gyalu, reszelő, fúró, kalapács

Zengő zúgása a feltámadás!

Friss izenet az elszakított rögnek,

Ha innen — oda gépek dübörögnek.

Csak rajta magyarom,

Arcodon a korom

Ékes diadém, büszke bélyeg,
Szent jele a nehéz kenyérnek!

Munkátestvér, ne hagyj magad,

Hazához hű maradj!

Mostoha gyermek vagy, úgy érzed?

Édes gyermek leszel jövőre!

Nélküled nincs virágzó Élet!

Csak rajta! Munkába! Előre!

Szorítsd a tollat, tanult magyarom,

Betűbarázdát vágj a papíron!

Észes magyar nem jajveszékél,

Jövendőt épít verejtékkel.

Költő: szent lázzal mondd az éneket!

Orvos: meggyógyíts minden beteget!

Festő: fess harcra ösztökélő képet!

Mérnök: tervezd a soseslátott gépet!

Tanítsd, derék tanár:

Nem lesz magyar halál!

Tudós: lelked lobogva égjen,

Hogy a magyar hír égig érjen!

Tanult magyar, ne hagyj magad,

Lelkedhez hű maradj!

Ma tán éh-kop nyomorult béred?

Bő kenyered lesz majd jövőre!

Veled győz a szebb magyar Élet!

Csak rajta! Munkába! Előre!

GYÖKÖSSY ENDRE.

* Gyökössy Endre cserkésztestvérünknek e gyönyörű verse program lehet az új esztendőre. Éraekes, hogy Velösy Elek testvérünknek mai cikkével mennyire párhuzamban van. Így gondoskodnak egyformán a cserkészek. Szavaltátok e szép verset, fiúk!

LÁSSATOK ÉS GONDOLKOZZATOK.

Ősszel, mikor a hervadó falevelek színesre festik az erdőt, a hegyoldalokban és homokosokon beérik a szőlő, a későnéző gyümölcsfák utójáról is leszedik a termést, sok helyütt megtelik az étéskamra a jóízű gyümölcselel. Alma, körte, szőlő, szilva mind, mind hívogatóan mosolyognak felénk. Kínálja magát a piroshejú gömböcske, illatos husán sokáig elrágcsálunk délután, vagy megtöltjük zsebünket a kis kék tojáskával, a leveles szilvával, hogy elszabadulva a déli asztal mellől, szemelgessük megelégedetten.

Igy történt ez az ősszel Pistáéknál is. Mikor asztalbontás után kijutott mindegyiküknek egy-egy körte, vagy alma, vagy egy fürt szőlő.

Tegnap almát kapott a Pista. Félöklöm nagyságú pirosodó almát. Az alma szép lett volna, ha nagy sebek nem éktelenítették volna el gömbölyödő pocakocskáját.

Csúnya barna foltok és lyukak szakították meg a piros héjat. Az alma nem volt egészen Pistikáé. Az almában már régebbtől fogva benn lakott egy kukac. Jó tágas labirintust épített magának az alma belében.

Pistika jó gyerek volt. Nem irigyelte a kukactól azt az egy falásnyi almát, mit belőle eddig elevelt. Meg aztán meg is szokta már, hogy ennek így kell lennie. Sokszor kapott almát és mindegyikben megtalálta az osztozkodó társat, a kukacot. — Mikor lerágtá az almáról a húst, szépen kikerülte, körülragicsálta a kukac lakásának sárga csatornáit. Tegnap azonban megbokrosodott a gyerek. Ez a tegnapi kukac ugyanis nem vette figyelembe Pista hallgatóságos megegyezését, amit az, az almaevő társaival kötött. Túl nagy darabot rágott ki az alma belsejéből.

Ezt már nehezen tűrte el, sirva fakadt és odament az apjához megmutatni neki a telhetetlen pimaszt. Szipogva kérdezte az apját:

— Apa, miért kukacos az alma, *kell, hogy kukacos legyen az alma?*

Az apát ez az egyszerű kérdés egy pillanatra megdöbben-tette. Kell-e, hogy kukacos legyen az alma? Miért kukacos az alma? Pillanatra megértette azt a tragédiát, ami ebben a pár szóban benne volt, „kell, hogy kukacos legyen az alma?” Ugy érezte, mintha szemrehányás hangzana ki a kisfia egyszerű kérdéséből. Egy pillanatra szégyenlette magát. Ő, az erős, nagy ember, aki megbirkózik a medvével is, ha kell, a kisfia almájától nem tudja távol tartani a hitvány kis kukacot? A vére kis hajtásának osztozkodnia kell a hitvány csenevész féreggel?

Egy pillanatra úgy érezte, hogy csak egy feleletet adhat a fiának, az önként felszökő, felkínálkozó igazi feleletet.

— Dehogy kell, nem kell kisfiam . . . — azonban nem folytatta tovább, mert a fia szeme az ő szeméről az almára csúszott világos kérdésként, hát akkor miért kukacos az enyém? . . . és az apa már folytatta be nem fejezett feleletét —, . . . azaz,

hogy . . . mégis csak . . . bizony sokszor nem kerülhetjük el, . . . a gyenge tél, . . . nem igen fagytak el a férgek . . .

De a szíve mélyén ott érzett valami keserű.

És én, aki mustot szopogatva ott ültem az apa mellett, úgy éreztem, hogy ez a kérdés nekem is szól, mindenkinek, aki felnőt ember, aki tesz, cselekszik, dolgozik, irányítja a munka útját, aki apa és testvér, mindenkinek.

Azóta is úgy érzem, hogy ezer és ezer kis gyermeknek csücsöríti kérdésre a száját, apa kell-e, hogy kukacos legyen az alma? Ugy érzem, mintha ennek a sok ezer kis öcsikének én lennék az apja, tartozom nekik egy őszinte férfias felelettel.

— Dehogy kell, nem kell, kisfiam! . . .

És az én feleletemnek nincsen szépítő „azaz hogy”-ja.

Nem kell, és mégis így van.

Miért? Kérdi a sok kis rózsaszínű ajak. Miért van mégis így? Hát hallgassatok ide:

A természetrajzban bizonyára tanultátok, hogy mindenféle gyümölcsnek elengedhetetlen kelléke a héj, a hús, a mag, amikből felépül a gyümölcs, de a kukac nem alkatrésze a gyümölcsnek. Héj nélkül nem lehet gyümölcs, hús nélkül sem lehet gyümölcs, de kukac nélkül bizony lehet.

A gyümölcsnek tehát nem kell kukacosnak lennie. A kukac távol tartása a gyümölcstől eszerint arra semmiféle veszéllyel nem jár. Mivel a hibátlan gyümölcs a kedvenc csemegénk és mivel Pistika is jobb szereti, ha az alma egészen az övé és nem kell osztozkodnia a kukaccal, mindent meg kell tennünk arra, hogy ne legyen férges a termék.

Igen ám, de mi az a minden? Mit kell mindent megtenni, hogy ne legyen férges a csemegénk?

Egyes emberek hosszas, fáradságos kísérletek eredményeképpen erre is rájöttek. Ezt tehát nekünk ezektől tanítások, vagy könyvek útján *meg kell tanulnunk*. Ha megtanultuk a férgmentes gyümölcsstermesztésnek a módjait, azt fáinkon, bokrainkon végre is kell hajtánunk. A végrehajtás *munkával* jár.

A férgmentes gyümölcs termesztésének módja *tudás és munka!* Egyik sem elégséges a másik nélkül!

Majd ha az apák kiöregszenek és helyükbe fiaik lépnek, majd ha ti lesztek az apák, ne lépjen elétek ilyen kérdéssel a Pistika, hogy apa, miért kukacos az alma, kell, hogy kukacos legyen az alma?

Hogy ne kelljen kaliforniai almát és nyugatindiai banánt adni gyermeketeknek, idegenbe küldve érte a sok drága magyar pénz, a gyönyörű, jóltermő Magyarhonból, ha férgmentes gyümölcsöt akartok a kezébe adni.

Fogadjátok meg, hogy a ti kertjeteikben, a ti gyümölcsöseitekben nem lesz férges gyümölcs. Mert ehhez nem kell semmi más, csak az, hogy lássatok, gondolkozzatok és cselekedjétek, és hogy ti ehhez ne legyetek se tudatlan makacsok, se restek.

R. Z

DUGÓ JANIKA ÁLMA.

Még most is borzong szegénynek a háta.
Dugó Jani borzalmas álmot lát,
Öreg cserkész lett s örsöt szervezett.
Táborba szállni velük élvezet.

A cserkésztáborok legjobbika
A romantikus sötét Afrika.
Jani, a bátor ott ütött tanyát,
Botokra tüzte konyha-katlandát.

M. Á. 47.

ÉLETMENTŐK.

A Főcserkész úr Öméltósága az életmentő kitüntetéssel jutalmazta:

GOSZTONYI KAZMÉR egyetemi gyakornokot, a 217. „Szeri“ cserkészcsapat segédtisztjét, egy nap öt fuldoklónak úszva történt kimentéséért.

KROMPECHER LASZLÓ cserkészt, egyetemi tanársegédet, a 307. „Esze Tamás“ cserkészcsapat tagját, tűzveszedelem alkalmával végzett életmentésért és

SIMON JANOS őrsvezetőt, a 101. „Tomori“ cserkészcsapat tagját, két cserkészársának úszva történt kimentéséért.

EZERMESTER.

Irta: Daru.

(Folytatás.*)

Mit is mutat hát meg nekünk a szélrózsa, meg a szélnyíl? Nem nehéz kitalálni, hogy a szél irányát. A nyíl hegye ugyanis mindig arra mutat, amelyik irányból a szél fúj, a nyíl állását összehasonlítva a szélrózsával, azt is megmondhatjuk mindjárt, hogy milyen világtáj felől jön, pl. északi vagy délnyugati szél, stb.

No — gondolod —, ezért kár volt ennyit dolgozni, hiszen ha a megnedvesített újjamat feltartom, arról is rögtön megérezem, hogy honnan fúj a szél. — Igazad van, ha eszünkbe jut megkeresni, vagy egy kiránduláson megtudni a szél irányát, ez is elég, de a táborban más célt is szolgál ám ez!

A szél nemcsak azt jelenti, hogy szél van, hanem legtöbbször előhírnöke az időjárás megváltozásának. Vannak helyek, ahol pl. a nyugati szél esőt hoz, ha közben megfordul, az azt jelenti, hogy hamarosan kiderül, stb., stb. Erre szabályt felállítani nem lehet, mert minden vidékre más és más, de mindennél s így minden táborhelyen is hosszabb-rövidebb állandó megfigyeléssel meg lehet állapítani valami összefüggést. Olvasd csak át az Öveges-féle „Időjóslás és időmeghatározás“-t. — (Persze az ilyen megfigyeléshez már nem elég a feltartott ujj. Ezeket a tapasztalatokat aztán már a táborozás utolsó harmadában is igen jól fel lehet használni, de az is megesik, hogy másszor is ugyanoda mentek táborozni.

Vagy ha pl. oda akartok menni táborozni, ahol tavaly a szomszéd csapat volt, milyen jó dolog az, hogyha csak egy levelet kell írni és már tisztában vagyok azon vidék júliusi, vagy augusztusi éghajlati, időjárási viszonyával. De hát nem beszélék annyit erről, leleményes cserkész úgyis feltalálja, hogy

* Lásd a M. Cs. 1927. 22. számát.

mire használható az ilyesmi. Csak még egy példát említek. — 1924-ben a Tátrában táboroztam. Itt azt tapasztaltuk, hogy az északi szél igen hideg éjszakákat hozott, de esőt nem. A szélesebb völgybe ha kimentünk, onnan, keleten látszott a Baranyec. Ha keleti szél fujt, és a Baranyec mégis tisztán látszott, szép idő maradt, de ha a Baranyec felhőben volt, biztos volt a másnap eső és ha ilyenkor a szél délivé változott, legalább kétnapos, ha nem hosszabb ázásra volt kilátás. A „rohadtársok“ északnyugaton volt. A hosszú szélcsend már rosszabb jelentett s ha ilyenkor ÉNY.-on megjelentek a szép aranyoszegélyű fellegek, hamarosan olyan vihar kerekedett, amelyet itt az Alföldön még nem pipáltam. — Mi ezeknek a magyarázata?

Az északi szélnek át kell jönni az egész Kárpátláncon, közben a tábornól északra levő hegyek az esőt elfogták, nekünk csak hideg szél jutott. Ha a Baranyec felhős volt, a szél akadály nélkül hozhatta az esőt hozzánk, mert a Stiavnica völgye K-NY irányú. A déli szél nem hozott ugyan esőt, de a keletről jött alacsonyan szálló esőfelhőket begyömöszölte abba a szűk völgybe, ahol a táborunk állott s azok legalább két napig vándorolhattak egyik sáortól a másikig, míg végre felemelkedtek. A szélcsend pedig azt jelentette, hogy a szél tkp. északnyugatról fuj, de erről az oldalról még a szél sem juthatott el hozzánk, hanem a felhőket ott gyűjtögette, míg aztán a hirtelen keletkezett forgószél átdobta a csúcson, egyenesen a nyakunk közé.

Legközelebb még megbeszéljük a napiparancs és szolgálati táblát, ezekkel már nem lesz annyi dolog, mint az előzőkkel volt.

(Folyt. köv.)

De jaj, mi ez? Mozog a láthatár.
A zuluk jönnek, vagy jön a tatár?
Jani kiált: Őrs vigyázz! Hátra fuss!
Pedig megpuhult már a zebrahús.

Az őrs szalad, a bogrács ott marad.
A feketéknek izlik a falat.
Persze, az őrsnek autója van,
Továbbrobognak vígan, boldogan.

Kész 27.

A III. ORSZÁGOS CSERKÉSZ-SÍVERSENY.

A III. országos síversenyt 1927. év január hó 15-én, vasárnap tartjuk meg a Svábhegyen.

A versenyen minden igazolt cserkész résztvehet, ha 21. életévét a verseny napján még nem töltötte be és cserkészminőségét a verseny előtt történő jelentkezéskor szabályszerűen kiállított, érvényes cserkészigazolvánnyal igazolja.

Csak csapat- és járőrsíversenyek vannak, mégpedig a csapatversenyek gróf Khuen Héderváry főcserkész úr örökös vándordíjáért, melyben minden osztályban és versenyfajban (mű- és futóverseny) az első járőr csapata 3, a másodiké 2, a harmadiké 1 egységet szerez (úgy, hogy ugyanaz a csapat esetleg $3 + 2 + 1 = 6$ egységet is szerezhet ugyanabban a versenyben és a hatban összesen 36-ot), az a győztes csapat, mely járőrei révén legtöbb egységet szerzett.

A versenyzőket három korosztályba sorozzuk.

1. Azok, kik a verseny napján 18. életévüket már betöltötték.

2. Kik a 18. életévet még nem töltötték be.

3. Kik a 16. életévet még nem töltötték be.

Minden korosztályban a verseny két részből áll: futó- és műversenyből.

I. OSZTÁLY.

a) Futóverseny, nagyjából sík, nehéz lesiklásokkal tarkított terepen. Táv: kb. 6 km.

b) Műverseny meredek lejtőn a következő gyakorlatokkal: 1. Stemmbógenkrisztília. 2. Szabadon választott gyakorlat.

II. OSZTÁLY.

a) Futóverseny, kevés sík és lesiklásokkal járó telepen. Táv: kb. 4 km.

b) Műverseny, középmeredek lejtőn; gyakorlatok: 1. Gyors lesiklás, hirtelen megállás. 2. Szabadon választott gyakorlat.

III. OSZTÁLY.

a) Futóverseny (lesiklóverseny). Táv: kb. másfél kilométer.

b) Műverseny, enyhe lejtőn; gyakorlatok: 1. Botkikerülés (slalom). 2. Szabadon választott gyakorlat.

Egyéni verseny nincs. Így tehát egyéni díjazás sincs. Ugyanaz a járőr indul futóversenyben, mint a műversenyben.

A versenyre 4 tagból álló (járőrtartalék nélküli) cserkészjárőrök nevezhetők be, mégpedig korlátlan számban. Nevezés csak csapatparancsnoki aláírással és csapatbélyegzővel ellátott nevezési lapon történhetik. A nevezési lapon ki kell tüntetni a versenyző nevét, születési évét, fogadalomtételének idejét, cserkészrangját és azt az általános záradékot, hogy a benevezett cserkészek a csapatban több mint két hónapja állandó, rendes cserkész munkát fejtenek ki.

Nevezési díj járőrönként 1 pengő.

A nevezés úgy a járőr, mint a csapatversenyekre szól.

Nevezési zárlat: január 12-én d. u. 6 órakor a Cserkészszövetség központi helyiségében. (Bp., V., Hajnal-utca 6.)

A sorsolás január 13-án, pénteken délután 7 órakor történik a Szövetségben, melyre minden résztvenni kívánó csapat legálább egy megbízottat köteles kiküldeni.

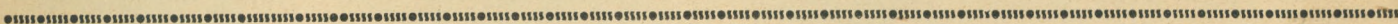
A versenyrendezés nehéz munkáihoz a versenyben résztvevő minden csapat köteles egy 3 tagú cserkészjárőrt kivezénelni (síelni nem kell tudniuk). A járőrök a verseny napján, reggel 9 órakor jelentkeznek a versenybíróknál, szabályszerű (megújított) cserkészigazolvánnyal.

A legjobban futó járőr a honvédelmi miniszterium vándordíját nyeri.

A verseny esetleges elhalasztását fenntartjuk. Érdeklődők az O. T. H.-hoz fordulhatnak.

A havas tél legszebb sportja.

Ilyen az élet sötét Afrikába,
A zebraörkölt nem rottyog hiába.
A zulufönök és fekete népe,
Vig táncot táncol örömebe.

És Jani búsan visszanez s rebeg:
Az ebédünket hát más ette meg!
Mit ér a közmondás aranyzava,
Hogy: Ki mit főzött, egye meg maga!

A BALATON ÚJ TÉRKÉPE.

Nehéz volna eldönteni, mikor szebb a Balaton; télen-e vagy nyáron? Hogy nyáron a *legjobb*, annyi bizonyosnak látszik. Télen viszont elég hideg idő esetén befagy és hótakaróján nemcsak fakutyázni lehet pompásan, hanem a tudományt is sokszorosán szolgálja; a balatoni jégről és a szintüneményekről írta nagy tudósunk, *Cholnoky Jenő* könyveit, a jégtakaró hasadását, a riadást tanulmányozta a magyar földrajztudomány nagy mestere, *Lóczy Lajos*, (a balatonarácsi temetőben alussza 1920 óta örök álmát). A Balaton jegén állította fel az 1919-ben elhunyt halhatatlan emlékü magyar fizikus, báró *Eötvös Lóránt* saját találmányú, világhírű ingáját, hogy a magyar föld belsejének közeteit meghatározza.

Én sem nyáron, sem télen, hanem ősszel tartom legszebbnek. Fürödni már nem lehet, de milyen színpompát mutat a Balaton! Ha valaki azt állítja, hogy az üde fűzöldben pompázó tavaszon legszebb a Balaton, azt is nehezen lehetne megcáfolni. Ebből következik, hogy ami igazán kivételes szépségű magyar tájék, annak minden időben indokoltan vannak hívei. A Balatonnak ez a régi szeretete eredményezett kereken száz kötetet „A Balaton Tudományos Tanulmányozásának Eredményei” címen. A legjobban kutatott és értékes kiadványokban ismertetett közép-európai tó haladást tart a korrallal. Most már állandó *Biológiai Intézet* kutatja titkait *egész éven át*.

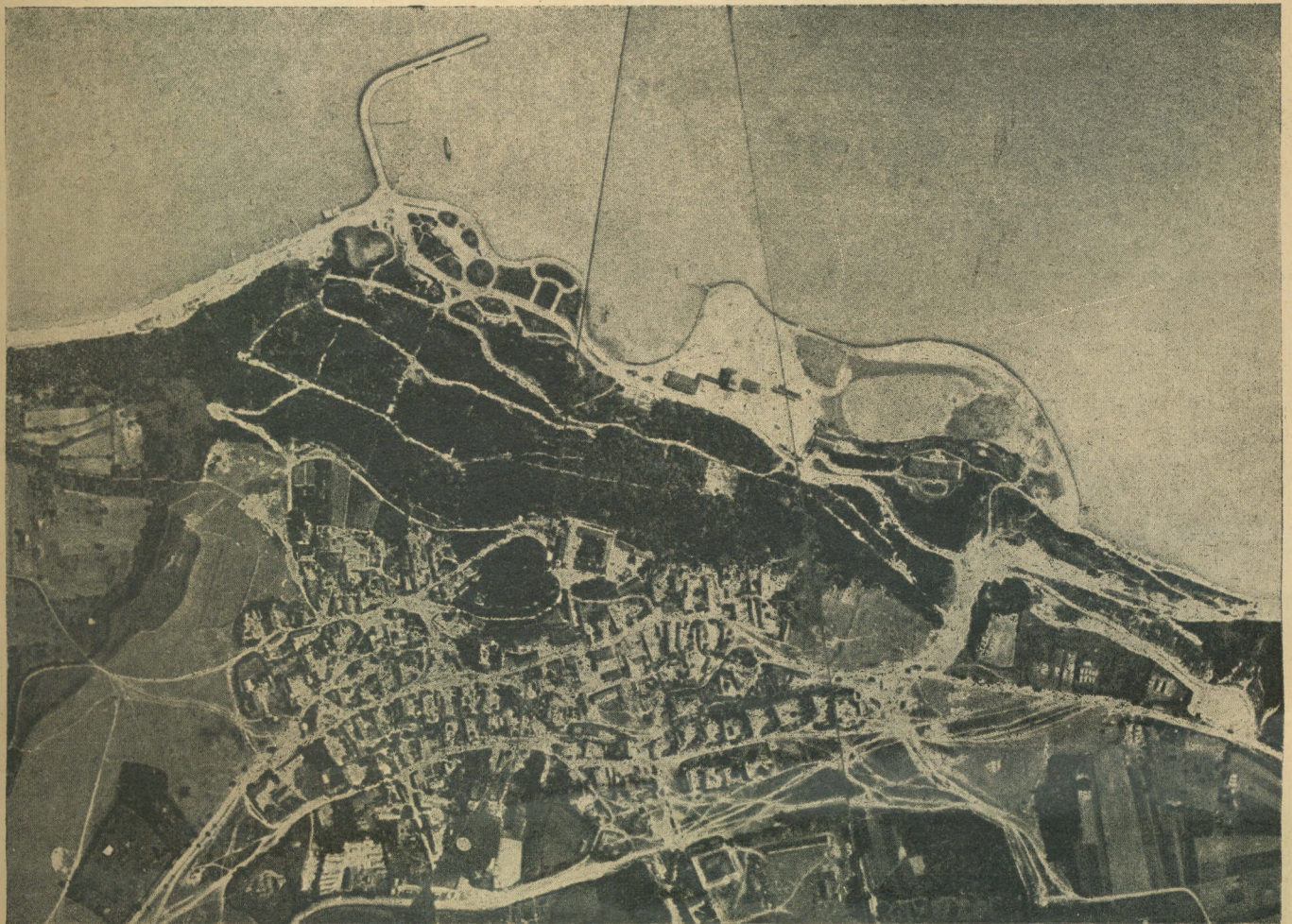
Ez a kutatás felhasználja a repülőgépet is. Mi is nézzük meg a Balatont e modern módon: *repülőgépről*, a

levegőből. Addig is, amíg ezt in persona megtehetjük, két képben mutatjuk be a legismertebb két vidéket; *Tihanyt* és *Balatonfüredet*.

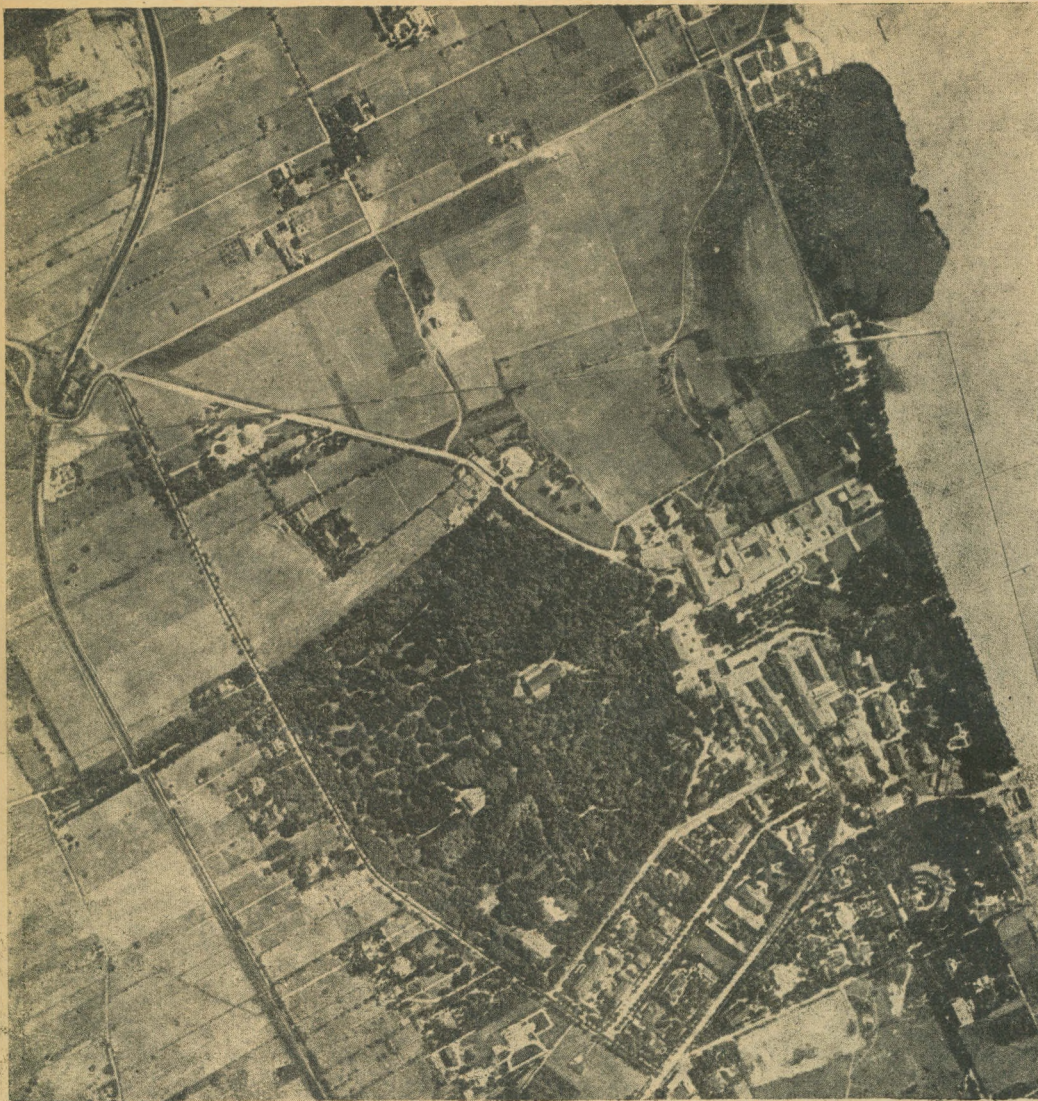
Tihany képét akkor élvezhetjük igazán, ha összehasonlítjuk az *Akasztóhegyről* készült fényképfelvétellel. A szemléletirány megegyezik, csak a felvétel magasságkülönbsége tesz ki kb. 800 métert. Balról jobbfelé látjuk Tihany községet, a tetőn épült négyszögletes alapon a tihanyi bencés kolostor, azután a sötétsávú erdőt fehér útvonalak szakítják meg és egészen jobbról kigyózik a part. A felső részén a móló úgy nyúlik be a vízbe, mint egy bumeráng, a kikötőben hajó látszik. Alatta a parkban négyszögű fehérség: a sportszálló. Öblösödés után fehér kiugrás: a tihanyi biológiai állomás részére elhódított telek. Feltöltés utján a Balatontól vették el. Folytatásában ível József kir. herceg Ófensége telke. A nyaralópalota az előreugró verandával már készen látszik, de a feltöltés még folyamatban van. Ha befejezték, park kerül rá.

Balatonfüred és vidékének légifényképe (aerofotografiája) egymás mellett mutat be egy lakott telepet és szántóföldet. A füredi park majdnem akkora, mint az egész fürdőhely, az egyenes vonalú part mentén pedig zsinóregyenesen vezet végig a sétány fasora. A kép felső részén vasútvonal, lejjebb a műút villájának két ága fogja közre a fürdőparkot.

Mindkét képnél egyenes vonalak futnak keresztül. Nagyon érdekes oka van; amint a pilóta repül, egy-egy vidékről ívalakban sorozatos felvételeket készít körülbelül

Tihany repülőgépről.

Balatonfüred aerofotográfiája.

1/120 másodperces exponálással. A kidolgozott kópiákat aztán az érintkezési vonal mentén pontosan elvágják és összeillesztik. Így kapjuk meg a kívánt vidék áttekintését.

Miért készítik ezeket a felvételeket?

Mert ezek alapján javítják ki a térképek hibáit.

A M. Cs. 22-ik (nov. 15.) számában már leírtuk a térképjavítás érdekes módját. Az itt közölt repülő felvételek is azért készültek a kitűnő vezetés alatt álló állami Térképészeti Intézet rendelkezése szerint, hogy a Balaton mentének térképeit ezek segítségével helyesbítsék (reambulálják). Már meg is jelent a Balaton térképe négy lapon 1:75.000 mértékben.

Nagyjelentőségű munka ez is a Térképészeti Intézet serényen dolgozik, úgy, hogy egymásután jelennek meg a legnagyobb körültekintéssel újrakidolgozott lapok. Az így készült kifogástalan térképek nagy értéket jelentenek nekünk cserkészeknek is, hiszen a régi elavult lapok után haladva, igen sok csapat tévedt el hegyei kben. Ezért várjuk mi is olyan nehezen, olyan örömmel az új lapokat.

Temesi Győző.

PÁLYÁZAT PÁLYÁZATRA.

Kaptunk 24 munkát. A pályázatok nagy része *irredenta* jellegű, sok a *történelmi, földrajzi és pedagógiai* kérdés is. Érkeztek a „Magyar Cserkész” népszerűsítésére irányuló pályázatok is, valamint egy csillagmegfigyelés, amely azonban hibás. — *Természetismerettel* is foglalkozik néhány, de érdekes, hogy *gyakorlati cserkészvonatkozású* dolgok mily kevés levélben szerepelnek.

Első díjra Frank Kálmán (67. Deákuti cs. Sopron) eredeti pályázatát érdemesítettük. Örömmel üdvözljük azt a gondolatát, hogy a pályázatokat a *népismeret, népművészetek* felkarolására használjuk fel. *Kézügyességi* pályázata is elismerésre méltó.

Második díj: Bagyinka János, 184. Csaba.

Harmadik díj: Szokol György, 658. Eötvös.

Meg kell dicsérnünk *Soós Sándor* és *Gász István* pályázatát is. *Hank István* ügyes rajzokat küldött be.

Gyuricsán Ferenc igen sok *rejtvényt* küldött, azonban már mind nagyon ismertek.

A legjobban sikerült pályázati kérdéseket későbbi számainkban felhasználjuk.

Szórakoztat, nevel, tanít, gyönyörködtet a Magyar Cserkész. Szeresd, olvasd a Magyar Cserkészt, a Te legjobb barátodat!

A KIADÓHIVATAL HÍREI:

1. A kiadóhivatal nagy nehézségek árán 50 teljes példányt tudott a Magyar Cserkész 1927. évi VIII. évfolyamából összeállítani. Ezt kötve bocsátjuk olvasóink rendelkezésére példányonként 12 pengős árban. Ezek a példányok már kaphatók, úgy hogy újévi ajándéknak igen alkalmasak.

2. Magyar Cserkész bekötései táblák előfizetőink részére 150 pengős árban (plusz portóköltségi), a pénz előzetes beküldése után, kiadóhivatalunkban kaphatók.

3. Hogy a Magyar Cserkész régi évfolyamaiból is teljes sorozatot tudjunk összeállítani, szükségünk volna a következő hiányzó példányokra:

I. évf. ból az	1, 2, 3, 4, 9, 10, 12. sz.-kat vesszük vissza	16 f.-ért
II.	„ „ 1, 2, 3, 4, 5, 7.	„ „ „ 16 „
IV.	„ „ 5, 6, 7, 8.	„ „ „ 16 „
V.	„ „ 1, 3, 10, 11, 12.	„ „ „ 16 „
VI.	„ „ 18, 20, 21.	„ „ „ 17 „
VII.	„ „ 2.	„ „ „ 24 „
VIII.	„ „ 1, 4.	„ „ „ 40 „

KÖVIVIRÁGOK A DRÉGELI VÁRRÓL.

— Naplótöredék. —

... A drégeli vár csonka tornya felett ragyogva tündökölt a nap. Glóriás fényözönben állottak előttem a csillogó, fehér kövek, égnek meredező kőszálak s a romok között jártamban mindenünnen a magyar hazaszeretet forró kisugárzását éreztem.

Én nem nézhettem a romokat Tinódi szemeivel, ki bíbor alkonyatban, vérehulló fölyhők között botorkált a várban s a kormos falak tövében nyöszörgő daliákat, sóhajtó vitézeket látott... Én nem merenghettem Czuczorral a bástyák felett elvonuló komor viharfellegek romboló erején s a várbeli daliák rettenhetetlenségén... Én nem gyönyörködhettem a lebukó napban, az aranyos felhőkben... én nem Arany Jánossal vánszorogtam a hegytetőre...

Mikor én megpillantottam a romokat: ragyogva tündökölt minden körültem. Nem borult a szilárd kövekre a zord tél hótakarója: csillogva tűntek szemünkbe az apró kavicok s a meszes kőtörmelékek. Nem hordtak felénk vadul harsogó szeleket a metsző viharok: nyájas, lenge szellők csapdostak arcainkba. Nem borult a csipős ősznek hatalmas avarrétege a málladozó kővecsekre: glóriás fényözönben állottak előttem az égbenyúló kőszirtek...

Bebarangoltam a vár minden zegét-zúgát, s a legmagasabb bástya tetejében ülve, messzi vidékekre kalandozott tekintetem. Köröttem mindenütt virágzó falvak tünedeznek elő a zöld hegyek közül, s hatalmas szántók, melyek, hol erre, hol arra hajladoznak.

Négyszáz esztendővel ezelőtt más lehetett a vidék. Ki tudja, talán e falvak meg se voltak. Lehet, hogy kopaszok voltak a hegyormok, lehet, hogy zöldek...

A magyarok azonban magyarok voltak! Nem remegtette meg szívöket a török seregek ádáz Allah ordítása, nem nyilalott lelkökbe a halálfélelem. Odalenn a völgyben nyüzsögtek a hadak, peregték a dobok, rikoltoztak a csatakürtök; idefenn a várban nagy hősök lakoztak, nem riadtak ők meg. Odalenn sokan voltak, idefenn kevesen... Odalenn erősek, idefenn bátrak...

A falak telisdesteli voltak csapólétrákkal, s falrakúszó, tarkoponyájú törökökkel. Már veszendőben volt a vár. — Csupa vér, csupa rom, csupa hulla. A várat nem adták föl. Jó vitéz Szondi György nem kért kegyelmet, jó vitéz Szondi György nem félt a haláltól.

Talán itt, ezen a bástyán vívta utolsó harcát a rázúduló pogánysággal; fekete bársonyos mentéje csupa vér, hatalmas szabályja csupa csorba, karja lehanyatlik, lerogygan a térde. Felözönlik a pogányság hatalmas rajokban a kisdud sásfészekre; — s utána már másfelé röppen a tekintete. A janicsárok és szpáhik győzelemünnepep tartanak s a „rövid eset” után toványargálnak...

Csak a kis apródok szívében élnek még szép emlékei a hősiességnek, s az apródok ajkáról szállanak gyönyörű dallamai a drégeli históriának.

Valahol ott zokogtak árván, elhagyottan, ahol most vidám cserkésziúk játszadoznak; valahol ott pengethették lantjokat, ahonnan most lüktető, pattogó nótákat hoz felém a szél...

Oh ezek a kis apródok, leányosarcú fiúk olyan kedvesek előttem. Fialok még, lelkük tele tűzzel; szívük tele dallal. Karjuk még nem szokta meg a kardot, de a végvárak levegője megedzette őket. Harcok zajában nem vesznek részt, de lelkesedni tudnak a hősi tetteken... Fönn a várnak bástyáin még nem forgolódhatnak, de házajukat hön szeretik. Uruknek a sírján keserű könnyeket hullajtának, de átkokat is tudnak szórni Ali basára...

Ott térdelnek a kereszt tövében, de véres csatákról emlékeznek... Az arcuk lányos, gyermekek még, de az őket vesszővel, börtönnel fenyegető szolga szavaitól meg nem rettennek. Látták a várat hatalmában, fényében állani, látták a véres viadalt is és látták a bús romokat, — de szívük el nem búsul, hanem még másokat buzdítanak a dallal s tudnak emlékezni a drégelvári hősi küzdelemre...

Drégel-vára összekapcsolta a jelent és a múltat s a múlt emlékei példaképpen lebegnek előttünk. A drégeli csonka torony még ma is áll s a falak az évszázadok súlya alatt még le nem dőltek. A sásfészeket hajdan szilárd alapokra rakták. Kőszirtek emelték magasba őket: a magyar dicsőség fénye ragyogott felettük. Gránitszklákból rakták falait: a magyar daliák voltak védelmezőik. Fehér, ojtott mész fogta össze a köveket: a magyarok Istenébe vetett törhetetlen hit fakasztotta bámulatos hőstetteiket.

A drégeli vár sziklák közzé ékelt fundamentoma még ma is áll s a romok felett dicsőségről regélő hírvirágokként virítanak a bíborszínű kövívirágok. Emlékezni is tudunk a török győzelemre s a magyar vereségre, a magyar hősiesség példátlan tetteire.

Véres arccal buktunk el, s a gyöngye apródok se hoztak reánk szégyent... vígasztalást, reménységet és bátorságot meríthetünk hát a kicsiny Drégeli vár históriájából, amelyre az egykor hatalmas török nép vissza sem emlékszik s egyetlenegy hívő moszlimánnak se jut már eszébe, hogy egy rövid fátika kíséretében fölidézze a győzelmes harcok véres emlékeit, nekünk azonban szimbolikus ez az ellentét. Az óriási Ozmán birodalom időnek utána győzelme ellenére is összeomlott s egykor diadalmat hirdető janicsárkürtök rivalgását végkép elnyelte a négyszáz esztendő odva: Drégelyt pedig magyarrá tette az Isten!

Téchy Olivér.

TÉLI CSERKÉSZMUNKA.

Bizonyosan nincs egyetlen őr se a nagy magyar cserkész seregben, amelyik ki ne használná okosan a tél áldását is. — Bizonyosan mindenütt folyik serényen a téli munka, a téli szórakozás. Az alábbiakban nem is azért soroljuk fel a téli cserkészmunka sok formáját, mintha valami újat akarnánk mondani, inkább csak azért, hogy az őrök ellenőrizhessék magukat: vajjon nem felejtettek-e el valamit, amit most kell csinálni.

A szabadban:

1. Rövid, legfeljebb néhány órás kirándulások rendezése, ha lehet sível, korcsolyával vagy rödlival.
 2. Téli sportok gyakorlása.
 3. A téli természet megfigyelése.
 4. Nyomolvasás a hóban.
 5. Hőember, hóvár stb. építés.
- A cserkésztthonban:
1. A téli kirándulások vezetésének alapos megbeszélése.

2. Beható beszélgetés a fagyásról s a fagyott testrészek kezeléséről (első segélynyújtás).

3. Ipari munkák gyakorlása.

4. Műsoros összejövetelek tartása.

5. Komoly készülés a próbák elméleti anyagából.

Otthon:

1. Lelkiismeretes tanulás, hogy szüleinknek örömet szerezzünk a jó félévi értesítővel.

2. Jó könyvek olvasása. (Lásd Magyar Cserkész kiadványai.)

3. Szabad időnkben játszás a kis testvérekkel, mesemondás.

4. A lakásban levő kályha (vagy kályhák) kezelése (a jó fűtés nehéz tudomány ám!).

5. Gondos, bő naplóírás.

Természetesen itt nem öleltük fel az egész cserkészmunkát. Gondolkozzatok a további feladatokon! Aztán végezzetek télen is lelkiismeretes, jó munkát!

Mindnyájunknak élénk emlékezetében él még a budapesti „1000. Sólým” cserkészcsapat legendás football-együttesének szereplése, amely 1931-ben felbukkanva a teljes ismeretlenségből, azzal kezdte, hogy óriási gólaránnyal tönkrevverte az 1928-as világbajnok cseh csapatot, utána körmérkőzésben végigverte a magyar profeszionista liga I. osztályának valamennyi csapatát, az év őszén három hónapos világméretűre indult (sokan a külügyminisztérium valamely titokzatos akcióját sejtették ezen utazás mögött) és minden nemzetet végiglátogatva, minden mérkőzését úgy nyerte meg, hogy maga egyetlen gólt nem kapott soha; és végül az 1932-es római olimpiáson, veretlenségét, sőt góltalan kapuját végig megőrizve, óriási fölényrel nyerte meg a football világbajnokságát. És utána, mintha máról-holnapra megsemmisült volna, mindmáig többé hírt sem hallatott magáról.

Az újságok még ma is fel-felidéznek a csodálatos footballisták emlékét, és valahányszor a magyar válogatott csapat nemzetközi mérkőzésen vereséget szenved, szinte egyöntetűen sóhajtanak fel a sportsajtó szakértői: „Hej, ha az ezres cserkészek még footballoznának! . . .”

Pontosan ismerem az ezres csapat footballistáinak történetét a legelső próbálkozástól kezdve a világbajnokság utáni időkig; és miután ma már, a nyugodt 1937-es esztendő őszén, több mint egy lusztrum távlatából nyugodtan nézhetünk vissza a legforróbb magyar esztendőkre, úgy hiszem, nyugodtan elmesélhetem adataim alapján egy genialis sportember csodálatos művének hiteles történetét. Nem vagyok jó mesemondó és nem értek az események költői kiszínezéséhez; egyszerű szavakkal mesélek el mindent, úgy, amint az akkor kitörölhetetlenül a lelkembe vésődött.

I.

1930. Gyönyörű márciusi délután nagy komoly gyűlés folyt az 1000-es „Sólýmok” cserkészotthonában. Másfél-órás idegfeszítő, komoly vita során a legutolsó újonc is elmondta véleményét, és most az asztalfőn ülő hatalmas atléta férfi: Előd parancsnok úr vette át a szót.

— Fiúk, a vitát bezárom. Mindenki szólt és örülök, hogy mindenki komolyan szólt. Amikor felvetettük a kérdést, hogy bevezesse-e a csapat a football játékot, vagy ne, azt mon-

dottam: Footballoznunk csak úgy lehet, ha biztosan érzitek a csapat föltétlen fegyelmeztségét, és ha minden egyes fiú úgy érzi, hogy ő maga is a legvadászabb játék bármely pillanatában feltétlenül ura tud majd maradni önmagának. — Két hét óta folyik a vita, és ma, úgy látom, a csapat nagy többsége a játék bevezetése mellett döntött. Azt is látom, hogy valamennyitek meggyőződése szerint a kettős föltétlen fegyelmeztség is biztosítva lesz. Ugye, Lackó, úgy van?”

— Igen, parancsnok úr! — felelt a szép szőke fiú ott az ablak mellett és elpirulva sütötte le a szemét. Ő volt a csapat kedvence: csupa tűz és csupa vad, fiatal energia, akiben újonc kora óta nehéz küzdelmet folytatott a cserkész törvény a 13 éves vér szilajságával. A fiúk mosolyogva fordultak feléje egy pillanatra, de aztán komolyra váltan szegeződtek a szemek újra a parancsnok urra.

— Hiszek a ti hitetekben, fiúk, és tudom, hogy közöttetek a játék soha nem fog durvasággá fajulni. Elfogadom a csapat döntését és megengedem, hogy a football-játékot rendszeresen bevezessétek; sőt közéték állok, és a trainingeket én magam fogom vezetni . . .

Ha a cserkészotthon nem lett volna régimódi, becsületes kőművesek kezemunkája, talán minden vakolat lépotyogott volna a falakról arra az újjongó éljenzésre és hurrázásra, amely ezekre a szavakra kitört. A sólymok ismerték a parancsnokukat, és tudták, hogy élvezetes, nagystílusú játékra lehetnek elkészülve, ha ő is közöttük játszik. Lackó lelkesedésében a kalapját is feldobta a levegőbe, de vesz-

tére, mert a kalap pont a VII-es Boda Péter elé pottyant, aki a világ legmogoróvabb arcával emelte fel azt, rátűzte egy cserkészbotra, és a nyitott ablakon kihajolva, ráakasztotta a nagy hársfa egy himbáló ágára. Péter mindezt olyan komolyan és nyugodtan tudta csinálni, hogy egy arcizma sem rándult meg közben, csak a szeme szikrázott huncutul a belső nevetéstől, amint ismét visszaült a helyére. A kis újoncok csilingelő kacagással vidultak a Lackó kalapja sorsán és a nehéz vita feszültsége a többiekben is vidám, viharos kacagásba oldódott fel, amelyben a kárvallott Lackó is szívből osztozott. A parancsnok mosolygó szemmel élvezte a fiúk örömet; aztán egyszerre felemelte a kezét, és a teremre újra az odaadó figyelem csendje ereszkedett. Feledve kalap, tréfa, nevetés: a parancsnok úr szól.

Előd parancsnok.

— Még egyet, fiúk. Mióta cserkészekké lettünk, mindig az volt az elvünk, hogy bármibe fogjunk is, nem csinálhatunk fél munkát vagy tucat munkát: nekünk a legegyszerűbb dologban is a nagyszerűre, a tökéletesre kell törekednünk. Ha az 1000-es cserkészek csak úgy fociloznának, mint a többi átlagos gyerekek, akkor nem érdemes elkezdniök sem a komoly gyakorlást. Mi egészen újfajta, a többinél különbséget teremtünk magunknak, amellyel, meglátjátok, nagy dolgokat fogunk csinálni. Mi psycho-footballt fogunk játszani.

— Psycho-football? . . . — néztek össze a fiúk. Érthetetlen, ismeretlen szó, mely mögött hiába kutatták a jelentést. Még Kari is csak a fejét rázta, pedig neki a focibíró minden tudománya a kisujjában volt; Géza pedig, a csapat klasszikus nyelvésze, elbámulva morogta magában: — „Lélek-football? Hát ez mi lehet?”

— Igen, psycho-football — folytatta a parancsnok úr. — Egy-két hét alatt megtanuljuk a játék menetét és szabályát és aztán meg fogom magyarázni ezt a rejtélyes szót is, amely a mi jövő sikereink titkát jelenti. Addig is azonban az egész footballtörténetről csitt: csapattitok!

Ha a sólymok valamire azt mondták, hogy „csitt!” — akkor azt a dolgot a legmélyebb titoktartás fátyla burkolta a csapat tagjain kívül minden eleven ember előtt. A parancsnoki „csitt” még fokozta a kíváncsi izgalmat. Mi lehet az a psycho-football, ha a legnagyobb titkos zárral: titoktartó cserkészbeccsülettel óvja a parancsnok úr minden idegentől? . . .

A csapatgyűlés véget ért. Előd parancsnok úr az ablaknál állva, nézte a vidám zibongással hazafelé oszladozó fiúkat. Egy csoport

Lackó.

Lackó nekirugaszkodott a fának.

a Boda Péterrel karonfogva lépkedő Lackót kísérte, aki néhány jól irányított görönggyel hiába próbálta a nagy hársfa ágáról lecsalogatni a kalapját. Zsiga, a csapat kómikusa (és legelső futója) komoly képpel oktatta a kisebbeket:

— Látjátok, ott a fán lóg egy . . . mondhatnám . . . psycho-kalap . . .

A felcsendülő kacagás közben Lackó nekirugaszkodott a fának, és mint egy macska, indult meg felfelé a kalapja után.

— Drága, jó fiaim! — súgta a parancsnok úr és lassú mozdulattal becsukta az ablakot. A fiúk zibongása elhalt a távolban. Este lett.

ÚJ PÁLYÁZAT.

1. Az új esztendő kezdetén magától kínálkozik az a pályázat, amelyet több cserkésztestvérünk ajánlott:

Ki tud legtöbb előfizetést szerezni a Magyar Cserkész számára?

Nem nehéz feladat, hiszen a Magyar Cserkész olyan jó, olyan szép és olyan olcsó lap, hogy egyenesen jót tesztek azzal, akit rábírtok az előfizetésre, legyen az akár cserkész, akár nem cserkész.

Rajta hát, fiúk! Gyűjtsétek előfizetőket. Aki legalább három új előfizetést szerzett, az már pályázhat.

A legtöbb előfizetést gyűjtő egy esztendeig, a második díj nyertese fél évig, a harmadik egy negyed évig kapja *ingyen* a Magyar Cserkészt. (Határidő jan. 31.)

2. Gondolkozatok felette s írjátok meg *január hó 15-ig*:

Mit csinálnál, ha 10 milliárdot örökölné egy ismeretlen amerikai nagybácsitól? (Pillé Dezső 658 ötlete.)

Röviden, gondos kidolgozásban, őszintén, komolyan feleljétek.

Első díj 5 P, II. díj 3 P, III. díj 2 P.

SZEREZZÜNK BE CSERKÉSZTAKARÓT!

A pokróc a cserkészetben fontos felszerelési cikk. Akár sátorban, akár valamilyen elhagyott pajtában, szénapadláson alszunk, — nem is szólva az esetleg szabadban való éjelezésről, pihenésünk foka, de egészségünk is a megfelelő takaródástól függ. A cserkész táborozási felszerelésének súlyban is tekintélyes részét alkotja az egy vagy két pokróc.

Mivel a jó takaró meglehetősen drága, idejében kell célul kitűznünk, hogy ilyenekkel felszerelésünket elláthassuk. A Cserkészbolt elsőrendű kivitelű „cserkészpokrócot” hoz forgalomba, mely árát busásan megéri.

A cserkésztakaró a Cserkészbolt külön rendelésére készült. Máshol nem lehet vásárolni, csakis a Cserkészházban. Védjeggyel a Cserkészbolt jól ismert cserkészfeje van beleszőve. Nagysága 190 x 140 cm, súlya 1700 gr. Anyag tiszta gyapjú.

Különösen alkalmas arra, hogy házilag hálózsákokat készítsünk belőle, amikor is egy pokróc sátorbani alváshoz elegendő. Jóságát mutatja az, hogy a Cserkészsövetség vízi telepén és a Hárshegyi Cserkészparkban ezt használják.

Szívből ajánljuk minden cserkésznek, hogy a kitűnő alkalmat használja fel s szerezzen cserkésztakarót. *Sztrilich.*

IZGALMAS „VADÁSZAT“ FÉNYKÉPEZŐGÉPPEL.

A cserkész mindig nyitottszemmel jár, mindent megfigyel, minden látottat jól megjegyez magának. Igazán elemében mégis akkor van, amikor kint barangol a szabad természetben s ott az erdők, berkek ölné, a virágzó, illatos mezőn, a lombdús rengetegben, vagy a zúzmars, fehér ünneplőbe öltözött ligetekben — ott érezzük magunkat igazi hazánkban. Hiszen a nyitottszemű cserkésznek minden pillanat új benyomást nyújt, minden fűszál, minden virág, a havas fákon zöldelő fagyöngy is mesél az élet szépségéről, az isteni gondviselés nagyszerűségéről, végtelen bölcseségéről.

Hátha még a szabad természet szabad lakóit, az élőlények, állatok százait, ezreit figyelgetjük! Mennyi gyönyörűséget nyújt egy ilyen gondos megfigyelés, mennyi nagyszerű mulatságot az állatok életének látása! Ki ne gyönyörködött volna már a hangyák, méhek csodálatosan értelmes „állami életében“?! Kit ne mulattatott a baromfiudvar civakodásain, ki ne emlékeznék egy-két pompás jelenetre, amely ott játszódott le a kis kutyák, macskák bohó birodalmában?!

Az meg egyenesen szenzáció, ha az erdő, mező félvad, vagy egész vadállatait leshetjük meg. Milyen bájos egy játszó mókuska, milyen megható egy madár-család élete, milyen izgalmas egy borz, vagy egy róka kivárása!

Ez a cserkészetnek legizgalmasabb mulatsága: odalopózkodni a fészek, vagy a vacok közelébe, lesni mozdulatlanul, aztán gyönyörködni a mit sem sejtő állatokban.

Az ügyes cserkész azonban nem elégszik meg az egyszerű megfigyeléssel, hanem meg is akarja rögzíteni azt, amit látott. Aki jól tud rajzolni, hamar, pár vonással pa-

pirra veti a látottakat. Ez mindenesetre a legértékesebb „vadászat“, de nagyon ritkán van hozzá elegendő idő. Azért sokkal célravezetőbb, ha a természetet, az állatok életét figyelő cserkész egy jó kis fényképezőgépet vihet magával. A jó lencsének csak egy pillanat kell, hogy megörögzítse a sokszor csak igen gyorsan tova tűnő ritka jelenséget.

A fényképezőgéppel való izgalmas vadászatnak kitűnő mestere egy Ausztráliába szakadt magyar cserkésztestvérünk. Ő küldte el a M. Cs.-nek az itt látható fényképeket. Irja, hogy az ausztráliai cserkészeknek ez a legkedvesebb szórakozásuk: nekivágni az erdőknek, vagy a pusztáknak és óraszámra izgatottan lesni a zsákmányt. S ha jön a vad, nem puffog a gyilkoló fegyver, nem ontja ki a gyanutlan állat életét, csak a fényképezőgép zára pattan egyet. Erre a pici zajra rendesen megugrik a kenguru, elrepül a papagály, de már ott van a képe a sötét kamrában, hogy sokáig sokan gyönyörködhessenek benne.

Ilyen vadászatra kellene elindulniok a magyar cserkészeknek itthon is. Rendkívül izgalmas, nagyon szórakoztató, igen tanulságos, mindenekfelett pedig tökéletesen cserkészi mulatság ez. Már van egy-két úttörő, aki gyakorolja. De mikor lesz még az, amikor a meglesett nyúlról, ürgéről, hörcsögről, csörtető

vadkanról, vigyázó szarvasbikáról, vagy a kicsinyeit etető fülemiléről ilyen szép képeket közölhet a Magyar Cserkész?!

Próbáljátok meg a „vadászt“, fényképező cserkészek! Hátha nem is olyan nehéz a feladat? Aztán számoljatok be egy-egy „jó fogásról“!

Ausztráliai medve.

Adelaidei állatkert flamingói.

Kenguru az ausztráliai pusztán.

Fehér kakaduk (legjobban beszélők).

EGY FÓLIÁNS FELETT.

Lapozgatok egy ódon foliánsban
És elmélázom lapjai felett —
Elsárgult vonaljai felidéznek
A boldog- régi, vig emlékeket ...

Aznap, amikor először találtam
A foliánst a szobám asztalán —
Nagy kincset kaptam — oh, nem adtam
A félvilágért se oda talán. [volna]

A foliáns lapjain nem volt írás,
Szüztisztán hagyta rám a dedapám ...
S én odairtam a legelső lapra:
„Ma cserkész lettem — végre: igazán!“

És amint nőtt a cserkészevek száma,
Ugy nőtt az írás a fehér lapra ...
Boldog voltam, ha örömet jegyeztem
Beléje — s szelidült a fájdalom ...

Minden beléfért: völgyek és virágok ...
Jó szó és tréfa — haragos, barát —
Tó tiszta tükre — tölgyerdő magánya ...
Kigyózó patak, korhadó faág ...

És sorra belékerültek a társak,
Akkor vezettek és akiket én
Vezettem úgy, ahogy szívem mutatta —
Pihentek mind a könyv mély rejtekén.

Dús messzi tájak, idegen világok
Fiai, kik kemény harcos-kezet
Nyujtottak az odatévedt magyarnak —
Övezi mindet az ódon keret ...

Árvaleányhaj suhogó csodája —
Tengerek titka, szemek tiszta mélye —
Tükrözött bene s megcsendült mögöttem
Kibuggyanó testvérszavak zenéje ...

[másba?
Most már betelt ... Vajjon kezdek-e
Nem riaszt vissza lelketkínzó gáncs?
Akárhogy is lesz — legföltettebb kincsem
Te maradsz mindig, ódon foliáns.

Berlin

Tábory Pál.

HOGYAN BESZÉLNEK AZ ÁLLATOK?

A természettudósok nagy részének általában az a felfogása, hogy az állatok valamilyen ismeretlen hatodik érzék segítségével, megtudják magukat értetni egymással és sokan meg vannak győződve arról, hogy a kutya, macska, elefánt, ló, sőt a rovarok is hangok és jelek útján „beszélgetni” tudnak.

Miként a mosoly, mogorva tekintet, a fejbólintásnak, egy-egy taglejtésnek megvan a jelentése az embereknél, ép úgy az állatoknak is megvannak a jelei, amelyekkel szándékaikat, jó, vagy rossz hangulataikat ki tudják fejezni.

Amikor egy kutya találkozik valakivel és a farkát csóválja, ez a barátság biztos jele. Mintha ezt mondaná: „Jó reggelt” vagy „Isten hozott.” Ha ugat: idegeneket érez s ha még fogait is vicsorgatja s felborzolja a szőrét, akkor nem lesz jó vele kukoricázni.

A kutya szokásától eltérőleg az oroszlan akkor csapkod a farkával, amikor haragos és áldozatára készül ugrani. Ugyanezt lehet megfigyelni a macskánál is. Ha ló hátracsapja füleit, valami nem tetszik neki, vagy valami zavarja. De ezt teszi félelem esetén is. Társát hangos nyerítéssel hívja, míg a halk, visszafojtott nyerítés és fejének előre-hátra forgatása azt jelenti,

hogy szeretne valamit enni, vagy inni. Amikor a földre fekszik, hampereg s az orrával a gyomra felé kapkod, biztos, hogy valami rosszat evett s orvosra volna szüksége.

A macska nyávogása, a tehén bögeése sokszor nem egyéb, mint hívójel társaikhoz, vagy kicsinyeikhez. Amikor a macska dühös, felborzolja szőrét a hátán meg a farkán és mérgesen fuj; míg a dorombolás nála a barátság, vagy elégedettség, jó-hangulat kifejezője.

Az állatok egymás közt nagyon jól megértik egymást s nem lehetetlen, hogy eljön majd az idő, amikor az ember is képes lesz megérteni nyelvüket s beszélgetni tud majd velük.

Egy állatkert igazgatója az állatok intelligenciájáról beszélve, egyszer ezt mondta: „Ha minden ember oly lelkiismeretesen végeznék a saját, valamint a város és állam ügyeit, mint amilyen fokú intelligenciával és becsületes iparkodással intézik az állatok saját ügyeiket, a föld népe egészségben, jólétben, békében és boldogságban élhetne. Sajnos, sok ember mind erkölcsileg, mind szellemileg aránylag jóval alacsonyabb fokon áll, mint az Istennek nem egy négylábú teremtménye.

Föcserkészi dicséret. A Föcserkész úr Öméltósága Dénes Andor segédtsíztet, Lausch Gusztáv őrsvezetőt és Gábler Géza segédőrsvezetőt életük kockáztatásával végrehajtott életmentési kísérletükért föcserkészi dicséretben részesítette.

Új regényünk. Felhívjuk minden olvasónk figyelmét új regényünkre, melyet a mai számban kezdünk közölni. Koszter atyának ez az írása bizonyosan nagy feltűnést fog kelteni az ifjúság körében. — Nemcsak a témája vonzó, hanem annak egész előadása mesteri. Igazi cserkészszellem árad minden sorából, amellyel rendkívül izgalmas, vérepszítdó, magyar öntudatot erősítő. Nevelő hatása óriási s egyben nincs az a detektívregény, amely jobban felkorbácsolná az olvasó várakozását, mint ez. Bizonyos, hogy minden olvasó lázasan fogja várni a „folytatásokat”. Már maga ez a regény megérdemli, hogy sok új előfizetők legyenek.

Mit lehet tenni egy kis lelkesedéssel és jóakarattal a Magyar Cserkészt. Nemrég kiadott felhívásunk, amelyben a M. Cs. propagálására hívtuk fel cserkésztársainkat, nem maradt eredménytelenül. Ahol cserkészlélekkel fogadták kérésünket, ott egyenesen megható volt a munka nyomán fakadt siker. Felsőgallán egy nagyon szegény csapatban, ahol a parancsnok beszélt a M. Cs.-ről s annak áldásáról, 11 új előfizető jelentkezett, akik sirtak örömeikkel, amikor szegény, bányamunkás szüleiik sovány keresetükből áldoztak a mi lapunkra. — Békéscsabán egy őrs indított propagandát. Az eredmény 25 új előfizető. Egyetlen őrs munkája! Mit lehetne csinálni a M. Cs.-ből, ha minden őrsben ennyi lélek, ennyi lelkesedés volna? — Egy úriasszony, aki elolvasta lapunkat

s átnézett néhány M. Cs.-t, öt szegény gyermek számára fizetett elő. — Jászberényben egy lelkes cserkésztiszt felhívást intézett a csapat volt tagjaihoz, akik már elhelyezkedtek az élet különböző küzdőterén s a cserkészethez csak kedves emlékek fűzik őket. A felhívás eredménye 10 új előfizető. — Lássátok, fiúk, ez a szép és áldozatos munka. Utanozzátok!

Magyar cserkészek a nemzetközi síversenyen. A 25. sz. „Szent Imre” cserkészcsoport 12 tagja *Dr. Farkas Gyula* parancsnoksága alatt, *Sztrilicky Pál* és *Rajeczky Benjamin* cserkésztisztek segítő vezetésével dec. 25-én indultak el Svájcba, hogy résztvegyenek a kanderstegi nemzetközi cserkészi síversenyen. A magyar cserkészek Bernben a svájci testvérek vendégei voltak. Kanderstegben a nemzetközi cserkészházban laknak s a téli táborok minden szépségét és fáradságát élvezik. Bizonyosan sok szép emlékek térnek haza jan. 3-án s újra öregbitik a magyar cserkészek jó hírnevét.

Tisztitábor a cserkészparkban. December hó 26-án kezdődött a X. tisztitábor a hárshegyi cserkészparkban. A tábor parancsnoka Mezey Béla, a IX. kerület vezető tisztje. A tábor tagjai a következők: *Jarosek László* Balatonfüred, *Claurer Mihály* Cinkota, vitéz *Udvarhelyi Béla* Debrecen, *Szabó Endre* Kispeszt, *Nagy Lajos* Nagykörös, *Somorjai László* Debrecen, *Bodnár Lajos* Debrecen, *Kiss Zoltán* Budapest, *Menich Béla* Bpest, *Horváth Nándor* Bpest, *Tangl Harald* Bpest, *Nagel Edgar* Bpest, *Hazay Lajos* Bpest, *Farkas Nándor* Barcs, *Herczegh Elemér* Hatvan, *Átányi István* Debrecen, *Martin János* Budapest, *Darvas Pál* Bpest, *Hesz Miklós* Bpest, *Schröder Ernő* Bpest, ifj. *Benárd Géza* Szombathely, *Réder Károly* Szeged, *Szabó Béla* Cinkota és hét külföldi testvér. A parancsnokon kívül előadást tartanak a táborban a központi főtisztviselők, akik felváltva látogatják a X. tisztitábort. A munka január hó 5-én végződik.

Si-tanfolyam Ujhatán. Nagyszerű tisztitábor van Ujhatán, ahova a színi tanuló cserkészek sereglettek egybe Némethy Samu V. ker. vezetőtiszti parancsnoksága alatt. A tábor tagjai az egész országból gyűltek össze. Több cserkésztiszt is ott van a táborban, hogy biztosítsák

annak tanulságosságát, változatosságát, gazdag tartalmát.

A 30. számú Hollós Mátyás cserkészcsoport öregrajának három tagját kitüntették. A Német Barlangkutató Szövetség 1927 október 21-én az Akadémia dísztermében nyújtotta át *Clemens Jenő* i. v., *Barbie Lajos* ö. cs. és *Lazarus Lajos* cs. t. nek a „Barlangi medve” kitüntetést.

Egy cserkészhajó kutató útja. Szeptemberben tért vissza a „Northern-Light” (Északi fény) Shoner-jacht öthónapos cirkáló útjáról, a kaliforniai Oaklandba, a sarki vizekről. A fedélzeti a tulajdonoson, *Borden John* kapitányon kívül, ki egyúttal az expedíció vezetője volt, a felesége, a Field-múzeum több tudósa és tengeri cserkészekből álló legénység tartózkodott. Midőn a jacht a sanfranciskói öbölbe befutott, az előárbócán a new-yorki jachtclub lobogója lengett, míg a főárbócon a tengeri cserkészhajók legmagasabb kitüntetése, a kék lobogó négy csillaggal. *Borden kapitány* az amerikai tengeri cserkészflootta tengernagya. Az utazás, mely odaát „Borden-Field-Múzeum-Sarkvidéki-Expedíció” név alatt ismeretes, a Pacifik-partvidék hosszában Alaskába vezetett, *Ketchikan*, *Juneau*, *Unga*, *Unalaska*, *Bogoslof-sziget*, *Szt. Paul*, *Nome*, *Hope-fok*, *Herald szigetek*, továbbá a csukcsi félszigeten fekvő *Szerdekamen-fok* érintésével a *Behring* uton keresztül az Északi-Jegestengerbe vitt, onnan pedig *Nomen* és *Unalaskan* át vissza Sanfranciskóba. Ritkán történik meg, hogy vitorlás jacht oly messze északra hatol. Gazdag zsákmányt hoztak, mely ritka madarakból, kadiak medvékből, rozmárokából s egyéb tengeri állatokból állott. Értékes mélységméréseket, csillagászati és meteorológiai megfigyeléseket végeztek. Tizenegyezer tengeri mérföldnyi utat tett meg a „Northern-Light” vitorlával és 120 lóerős *Fairbanks-Diesel*-motorjával.

A mentők munkája. Az embertársainkon való segítség krisztusi munkáját gyönyörűen gyakorolja a Budapesti Önkéntes Mentők Egyesület. A mentők mindenütt gyorsan ott teremnek, ahol baj, szerencsétlenség van. Novemberben Budapesten 1661 esetben nyújtottak első segítséget bajba jutott embertársaiknak, ezenkívül 1374 esetben szállítottak betegeket.

Előadás Nagymagyarország lovagváraitól. *Szieberth Imre* államgépgyári felügyelő január 6-án, a pénteki ünnepen, délelőtt 11 órakor az Uránia színházban Nagymagyarország lovagvárait, azoknak reggélvel és mondáival címmel harmadik sorozatát mutatja be vetített képekben a szebbnél-szebb váraknak és váromoknak, mindegyiknél elmondva azoknak történetét, regéjét, legendáját.

Betétként *dr. Molnár Imre*, az ismert dalénekes, régi magyar dalokat énekel. Zongorán kíséri Bodendorfer Géza.

A Ford-gyár a teherautóban új típust hoz piacra. A teher Ford, amelyet már másfél éve próbálnak ki különböző megterhelésekkel, 1,5—3 tonnás lesz és hasonlóan az új személykocsihoz, a teherautópiacra is forradalmat fog felidézni.

A veszélyes tintaceruza. Az orvosi irodalom újabb több esetet jegyzett föl, mikor a tintaceruzával történt sérülés súlyos következményekkel járt. Egy esetben a kézben beletört ceruzavég miatt a beteg egy újját amputálni kellett. A tintaceruza festéke rendszeren mélyen hatol be és nem gyógyuló sebet okoz. A gyulladás rendszeren a fertőzés helyétől távolabb lép fel; a gyulladt hely kevés, de erősen színezett sebvéradékot választ ki. Ezzel szemben láz, fejfájás, étvágytalanság, levertség lép föl; a beteg a megmérgezett benyomást kelti, különösen, ha nyirokedény gyulladás is jelentkezik. A kezelésnek a beletört ceruzavégék és színezett szövetrészek kinyörtelen eltávolítására kell törekednie. A tintaceruzával veszélyessége miatt mindig védőhüvellyel kell ellátni s lehetőleg nem kell — főként gyermeknek — használni. (Természettudományi Közlöny 1927. 10.)

1,726.241 motorkerékpár fut ma a földön. A legújabb amerikai kimutatások szerint 1927. év első felében csaknem 300.000 darabmal szaporodott a motorkerékpárok száma a föld kerekén. 1926. év végén 1,435.241 darab volt. Magyarország a 34-ik helyen áll 2141 darabbal.

A Budai hegyek rövid sicalauza címen önálló 16 oldalas füzetében most jelent meg a M. Kir. Áll. Térképészet nyomásában *Dr. Prém Loránd*nak összeállítása.

A Budai hegyek télisport térképe. 1:37,500, mely ugyancsak az Áll. Térképészet kiadásában annak 2. sz. „*Kirándulók térképe*” gyanánt jelent meg. Hazánkban ezen első télisporttérkép azonos a Budai hegyek térképével, de elmaradtak a turistautak, autoutak, szőlőknek és kerteknek külön színnel feltüntetett jelzései s helyettük piros vonalakkal jelöltettek a síelésre, piros pontozásra a szánkózásra alkalmas utak. A síterületeket erősebb-gyengébb piros csíkozás szemlélteti s feltűnő piros jelzéssel bírnak a kiinduló vasuti és villamos állomások, vendéglők, menedékházak és siugróáncok. A térkép fenti sicalauzával együtt közös keresztszalaggal 2.—P-ért kapható.

Előadások lesznek a Cserkészházban (Bp., V., Hajnal-u. 6.) minden hétfőn délután 6—8-ig cserkészeknek, 8—10-ig öregeknek, szervezőtestületi tagoknak és hozzártatózóknak (18 éven felülieknek) és pedig januárban a *térképről*, annak kezeléséről és az ezzel kapcsolatos tudnivalókról. Az első előadás január 9-én lesz és Zsembery Gyula dr. orsz. ügyvezető elnök tartja. A februári és későbbi előadások anyagát és előadóit majd kellő időben közzétesszük. Beszéljétek rá egymást, hogy minél többen jöjjetek, ismerős, jó társaságban még a komoly munka is élvezetesebb!

KÖNYVISMERTETÉSEK

Faragó E.: A kistű és a cserkészlet. — Faragó Ede országos vezetőtiszti szerkesztésében jelent meg (amint már megírtuk) e könyv, amelyet a szerkesztőn kívül Harangi László dr., Kosztersitz József dr. és Radványi Kálmán dr. kiváló cserkészírók írtak. Előszóval Witz Béla, országos elnök látta el. E könyv valóságos hézgapótló a gyermekneveléssel foglalkozók számára. Szülő és tanító, cserkészvezető és pedagógus egyaránt nagy gyönyörűséggel és haszonnal forgathatja. Elsősorban azzal foglalkoznak a könyv szerzői, hogy a kis gyermekek milyen eszközökkel készíthetők elő a cserkészletre, de ugyanakkor a kistű nevelés problémáját oldjuk meg. Nem lezárt eredmények könyviről van itt szó, hanem a gyermeket ismerő, meleg, magyar szívek megnyilatkozásáról, kitűnő gyermekpedagógusok nagyon komolyan megszívleendő tanácsairól. Ajánljuk e könyvet minden csapatnak, minden cserkésztestületnek, minden szülőnek, tanítónak és tanárnak figyelmébe. A kiscserkészlettel foglalkozók pedig egyszerűen nem nélkülözhetik ezt. — Kapható a Cserkészboltban (Budapest, V., Hajnal-u. 6.)

Móricz Pál: Hortobágyi legendák. — Régi, szép idők magyar levegője árad ki minden sorában. A magyar puszták, a csoda Hortobágy lelke szól hozzánk minden fejezetéből. Nem földrajzi leírás, nem is néprajzi tanulmány ez, hanem eleven élet: becsület, jámbor, együgyűségben is mélyesen bölcs, tiszta magyar élet. Ennek a nagy magyar pusztának egészen sajátos, minden mástól eltérő léte lüktet e könyvben. Csikósok, kondások, öreg állatorvosok, furfangos parasztok — mindannyian tőzgyókeres, igaz magyarok elevenednek meg előttünk. Csak néha vetődik közjük egy-egy idegen, nagyrú vagy külföldi utazó, de ez is csak azért van, hogy mellettük annál nagyszerűbben tündököljön a magyar lélek. Hogy beszélnek ezek az emberek! Milyen magyarul! És hogy éreznek! Milyen becsületesen!

Részletes ismertetést nem írunk e könyvről, hanem — a kitűnő író szíves engedelmével — legközelebb közlünk egy elbeszélést, amely minden ékes szónál meggyőzőbben fogja hirdetni, hogy Móricz Pál könyvét el kell olvasnia minden magyar cserkész ifjúnak, aki már elég érett arra, hogy bele tudjon merülni a hamisítatlan, tiszta magyar lélek gyönyörűsége szemlélésébe. Szeretni és olvasni kell e könyvet, mert belőle a veszendőben lévő zamatatos magyar szavakat és kifejezéseket sajátítjuk el újra. Olvasása igazán nemes szórakozás, mert amellet, hogy tanít, pompásan mulattat, páratlanul szórakoztat. A könyv megrendelhető a „Méliusz” könyvkereskedésében, Debrecen, Ferenc József-út 26.

V. KERÜLET.

Csapatigazolások. Igazolt csapatok: 570. sz. Csermák Mihály. Szervezőtestülete: Bajai Felsőkereskedelmi Iskola, pa-

rancsnoka: dr. Pintér László. — 571. sz. Alajos. Szervezőtestülete: R. kath. Polgári Fiúiskola, Endrőd, parancsnoka: Csokási Béla.

Személyi hírek. Munkát vállaltak: Konczek László (130. sz. cs.), Hathy Tibor (565. sz. cs.), i. vezetők: Surányi Sándor (566. sz. cs.) stj.

Társadalmi szolgálatok. December első felében a következő csapatok teljesítettek szolgálatot, ill. vettek részt kivonuláson: 82. — 175. — 180. — 184. — 225. — 239. — 550. — 555. — 568. sz. cs.

A 82. Zrínyi cs. csapat dec. 23-án benyújtotta, szép karácsonyi ünnepet rendezett változatos műsorral. — A decemberi rajverseny igen szép eredménnyel záródott. — Decembertől kezdve tréfás „csapatkrónika” jelenik meg havonként.

VIII. KERÜLET.

Ünnepség. A kecskeméti 121. számú ref. kollégiumi csapat karácsonyi ünnepélyt rendezett. Az előadás központja központja Nyári Andor kitűnő irredenta karácsonyi játéka volt. A műsort ének, zene és szavalat egészítette ki.

Tisztí gyűlés. December 18-án a kerület 10 tisztjének jelenlétében a budapesti cserkészházban tisztígyűlés volt. A gyűlés tárgysorozatának összes pontjai az intenzívebb kerületi munka előmozdítását célozták. A gyűlést Faragó Ede vezette. — Major Rezső a „Magyar Cserkész”-ről szólt néhány megszívleendő szót, Molnár Frigyes pedig a cserkészboltról tartott szakszerű előadást a cserkészbolt raktárhelyiségében, hol az összes felszereléseket bemutatta.

Intéző bizottsági gyűlés december 16-án volt. Tárgysorozata a tisztígyűlés előkészítését ölelte fel.

IX. KERÜLET.

Meghívó. A debreceni cserkészkerület évi rendes közgyűlését 1928 február hó 5-én délelőtt 11 órai kezdettel tartja Debrecenben a városháza kis tanácstermében. Tárgysorozat a következő: 1. Elnöki megnyitó. 2. Főtitkári jelentés. 3. Főpénztárosi jelentés. 4. Indítványok. (L. Alapszabály.)

A közgyűlést megelőzően a ker. hivatalos helyiségében tisztí gyűlést tartunk, melyre vonatkozólag körlevelet kapnak a csapatok.

Tisztí gyűlés Nagyállóban. December 11-én, vasárnap Nagyállóban gyűlt össze a kerület tisztikara csaknem teljes számban. A gyűlés színhelye az áll. reál-gimnázium volt. Dr. Buttler Sándor Szabolcs vm. elnök elnöklésével, dr. Besenyei Lajos ker. ellenőrző tartott előadást „A cserkészlet szerepe a magyar néplelek megújításában” címen. Gondolatokban gazdag értekezéséhez többen szólottak hozzá.

Utána Mezey Béla ker. vezetőtiszti szólalt fel. Kérte a tiszteteket, hogy a Magyar Cserkésznek minél nagyobb előfizetői gárdát toborozzanak. Beszélt a cserkészbolt jelentőségéről s arról, hogy jó cserkész épen a saját érdekében is csak a cserkészboltban vásárol. Ehhez a helybeli gimnáziumi igazgató megígérte, hogy az intézet számára tornacipőt a cserkészboltban rendeltek s kiválóan jó árú nagyon olcsón kaptak. Jó lélekkel ajánlja a boltot mindenkinek. — A vezetőtiszti beszélt még a központi tisztí táborok fontosságáról s kérte a tiszteteket, hogy igyekezzenek minél hamarabb résztvenni tisztí táborban.

A gyűlés résztvevői helybeli előkelőségekkel együtt közös ebédet folytatták a tanácskozást, ahol rendkívül értékes felszólalások hangzottak el. — A tisztgyűlés napja gazdagodást jelentett úgy Nagykálló vezetőférfiira, mint a kerületből összegyűlt tisztikarra.

SZERKESZTŐI ÜZENET

Minden hű olvasónknak, minden munkatársunknak és levelezőnknek békességes, boldog új esztendőt kíván a Magyar Cserkész szerkesztője.

Dugó Janika. Kissé ironikus vagy Janikám. Erről az oldaladról még nem is ismertelek. Azt ugyan tudtam eddig is, hogy te tartod magad a legkiválóbb cserkésznek, de hogy ilyen finoman tudjad csipkedni azokat, akik olyan sokat törődnek a ti lapotokkal, azt eddig nem is sejtettem. De nem baj. Én azért rendjén felletetek a kérdéseidre s szeretném, ha meg tudnálak nyugtatni. Az első kérdés kissé naív. Miért „Halló Dugó!”? Nem gorombaság ez, hanem a hirdető ember lehetőleg kevés szóval s olyan szavakkal akarja felhívni az emberek figyelmét, amelyekbe beleütközik a szem. 2. A könyvkötő bácsinak mondjad meg, hogy nem nagyon ért a mesterségéhez. Tudniillik a M. Cs. fedőlapja egészen finom, nehéz, drága papiros, sokkal finomabb és jobb, mint a legtöbb folyóirat fedőlapja. A hirdetési oldalak épen ezért elütők, hogy ez is, színben is kifejezésre juttassa: ez a rész már nem a lényege a lapnak, hanem kiadóhivatali rész. De azért ezt is egészen nyugodtan be lehet köttetni. Biztosítalak róla, hogy ha gondját viselik, még a kis unokád is lapozgathatja majd. 3. A kidóbácsi is cserkész, még pedig igen jó cserkész, de épen ezért a IX. törvényt is betartja. Ha ugyanis mind a harmincezer cserkésznek adna (több mint egy pengő) ajándékot (pedig hát ép azok a legszegényebb cserkészek, akik még egy negyedévre sem tudnak előfizetni), akkor szépen becsukhatnánk a M. Cs. szerkesztőségét és kiadóhivatalát. A kiadó bácsinak sokat kell törnie a fejét s pontosan kell számolnia, hogy fel ne billenjen a mérlege. Igaz, ez rideg munkának látszik, de ha ő megdöglötlanul lágy szívű volna, nem volna M. Cs. Azt azonban

már hallottam, hogy van olyan cserkészcsapat, ahol a gazdagabb fiúk nemcsak a M. Cs.-t adják kölcsön olvasni, hanem még naptárt is vesznek ajándékba a szegényeknek. 4. Azt a verset újra nem közlöm le, pedig az utolsó sorai megérdemlik, hogy többször elolvassa az ember. Kár, hogy a második versbe kellemetlen sajtóhiba csúszott bele. Ami pedig a havon való dalolást illeti, biz azt meg szokták tenni a jókedvű gyerekek. De hisz itt nem is az a fontos, hanem az ellentét, amely a hónap örülő gyermek közt, tehát a boldog gyermek közt s a költő között van, aki nagyon korán (az első óra) érzi már a tél (az élet) egész kegyetlenségét. Annvit elárulok neked, hogy ez a 16 éves költő az erdélyi magyar írógárda egyik legtöbb reménységre jogosító tagja, akinek gyermekkorra ellenére is jelentős sikerei vannak már. Ezt nem, de más versét közlöm majd. — „**B. Gy. 570.**” Versedben van eredetiség, van gondolat, de valahogy nem az igazi még. Olyan ez, mint ezek a ködös téli napok: ki-kibukkan néha egy percére a nap sugar, de az egész nap jellege mégis a homályosság, a hidegség. A te gondolataid üde sugarait is elrejtí még az ezerszer hallott szóaradatt s eltompítja az abban rejlő értéket. Igazad van. Még várj néhány évig. Irogass csak úgy magadnak. Meglásd, egyszer magad is észreveszed, hogy írásaid most már ki kívánkoznak az íróasztalfiókból. — O. Zs. (550.) Versed — sajnos — elkésett. Tudniillik a karácsonyi kéziratokat már jó korán kellett nyomdába adnom, mert vagy két hétig megint klinikán voltam. A versed eredeti, érdekes — de ez már nem aktuális. Miért nem kopogtatsz be többször hozzám? — 184. „**csaba.**” Most kaptam meg fényképeteket. Nagyon köszönöm. Oda sorozom legkedvesebb emlékeim közé. És gyakran kezembe veszem, hogy legalább így nézhessek szembe veletek olykor-olykor. — **Sch. M. Sopron.** Kényes ügyet tálal az elem. Igazad van, mert ott, ahol rend és jó csapattiszt van, elegendőnek kell lenni egy rövid parancsnak ahhoz, hogy mindenki tudomást vegyen egy ilyen fontos újról s lelkesen, egész szívvel teljesítse kötelességét. De viszont nem lehet főbőjáró bűnnek minősíteni azt a kis felhívást. Inkább szépséghiba ez. Semmiesetre sem szabad belőle nagy ügyet csinálni. Az üdvözlést köszönöm és szívből viszonozom. — **Morane.** Köszönöm kedves leveledet. Tudom, hogy szívből jött. Meg

különösen éreztem, hogy ez a legdrágább kincsünk, mert sokszor küldött rám a jó Isten súlyos napokat, nehéz betegséget. Neked is, meg jó szüleidnek is ezt kívánom: jó egészséget, hogy egészséges testben fejlődhesek a Te szép, üde lelked, hogy beválthasd a Hozzád fűzött reményeket! Leveledet várom! — **Kismadár, 183. „Kinizsi”, Szeged.** Versedben van valami kedves naívság. Olyan, mint egy kedves kis gyermek csacsogása. Hallatára felüdül az ember, el is mulat rajta, de nem méri a szavakat a komoly beszéd mérlegével. Ezen a mérlegen a Te versed is könnyűnek bizonyul. Még nem érett meg a közlésre. Olvass sok jó, igazi magyar verset és prózát. A díjat a kiadóhivatal elküldi. A „Nyírségi est”-ben van hangulat, megfigyelés, de biz az még kezdetleges. — **R. K. 82.** Ne haragudj, hogy a tudósításból kihagytam a nevedet, de a cserkészek neveit lehetőleg mindig mellőzzük, nehogy az a vád érjen, hogy a M. Cs. is az egyéni hiúságot legyezgeti. — **V. N. 319. „Török György.”** A beküldött versek meghatottak, mint ahogyan mindig meghat, ha apánk becsületes, magyar, derűs szellemével találkozom. De bizony nem alkalmasak a közlésre. Neked azonban drága kincsként kell őrizned azokat s az őrsnek is be kell mutatnod, meg a csapatnak is, hadd lássák az unokák, hogy milyen lelkiek, milyen érzésűek voltak a nagyapák, hogy mi volt a szórakozása a régi világban egy derék magyar iparosnak. — **238. „Kazinczy Lajo”, Sátoraljaújhely.** — **R. K. Szeged.** — **50. sz. Baross-Zsolnay raj, Szeged.** — **O. Zs., Szeged.** — **48. sz. Rákóczi, Szombathely.** — **G. J. Bonyhád.** — **366. sz. Végvári, Sopron.** — **N. S. Győr.** — **U. M. 3. R. M.** — **361/1. cserkészapródok.** — **N. K.** — **L. T.** — **223. P. L. Sz.** — **L. T. 242.** — Hálás köszönet a sok jókívánságáért, szívből viszonozzuk azokat.

A szerkesztésért felelős:
VIDOVSKY KÁLMÁN.

A kiadásért felelős:
Dr. ZSEMBERY GYULA.

Kiadja a Magyar Cserkészsövetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Hajnal utca 6. szám
(Cserkészház).

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési árak:

MAGYAR CSERKÉSZ

Egy évre 6.40 P

Félévre 3.60 P

Negyedévre 2.— P

VEZETŐK LAPJA

Egy évre 4.— P

Félévre 2.— P

Postatakaréki csekkszámja száma:

31.428.

A vonal mentén vágd le és levelezőlapra ragasztva küldd be a kiadóhivatalnak.

A

„Magyar Cserkész” t. Kiadóhivatalának

Budapest

V., Hajnal-utca 6. Cserkészház.

Ezennel előfizetek a „Magyar Cserkész”-re egy évre 1927. évi
*félévre
negyedévre

..... hó naptól kezdődöleg. Az előfizetési díjat

egyidejűleg
az első számhoz csatolt bef. lapon. küldöm.

Tisztelettel

* Nem megfelelő módokat törölendő.

olvasható név és cím.

Magyar Kender- Len- és Jutaipar

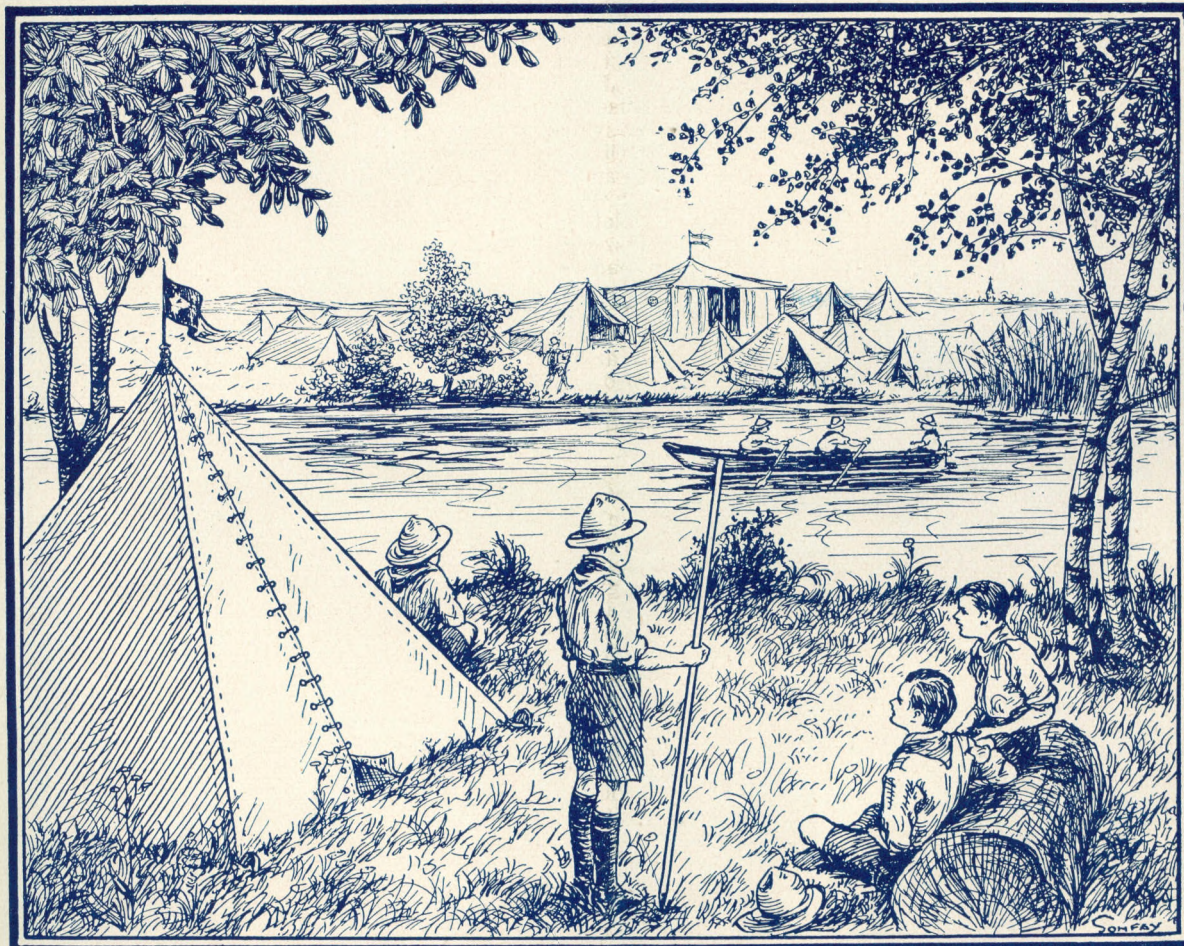
R. T.

BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 26—28.

Telefon: T. 278—36; J. 430—55.

Gyárak: Pesterzsébet, Ujszeged, Dunaföldvár.

Hazai legnagyobb sátorgyár. ~ ~ A Magyar Cserkészszövetség hivatalos szállítója.

Hivatalos típusú örsi sátrak, 200 és 250 cm-es cserkészszátorlapok.
Katonai, pék- és kórházi sátrak.

Megrendelések

a Magyar Cserkészszövetség útján is eszközölhetők, árak ugyanott megtudhatók.
Kivánságra árjegyzékkel szolgálunk.

Csapat-, raj- és örsi

Árajánlattal díjmen-
tesen szolgál:

ALAPÍTÁSI ÉV 1863.

ZÁSZLÓK

a legegyszerűbbtől a legdíszesebb kivitelig.

OBERBAUER A. UTÓDA

EGYHÁZI SZEREK ÉS
ZÁSZLÓK GYÁRA

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 41. TELEFON: J. 450—64.

**J
Ó
M
U
N
K
Á
T**

AZ ÚJ ! ÉVBEN

kíván a

CSERKÉSZBOLT

SZÖVETKEZET

Budapest, Cserkészház, V., Hajnal-utca 6.